

LEWIS, MATTHEW GREGORY
WIDSTRÖM, ULRICA CAROLINA
FORSGREN, JOHAN GUSTAF

**Munken. Öfversättning. =Anon. Stockholm.
1-4. 1800-04=.**

Stockholm
1801

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400-till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.

Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> alla boken.

- <http://search.books2ebooks.eu/>

MUNKEN.

Somnia, terrores magicos, miracula, sagas,
Nocturnos lemures portentaque.

HORATIUS.

ÖFVERSÄTTNING.

ANDRA DELEN.

STOCKHOLM,

CARL DELEEN och JOH. GUST. FORSGREN.

1801.

taltes sagta vid i andra ändan af stugan. Baptist, som måste gå igenom trädgården innan han kunde komma in, var ännu icke anländ.

En blick på Margretha underrättade henne att jag följt hennes råd. Hvad hon i detta ögonblick var förändrad i mina ögon! Det, som jag förut ansåg för oskicklighet och vresighet, syntes mig nu afsky för de människor som omgäfvade henne, och medlidande för den fara som hotade mig. Jag såg i henne min enda hjälp, fast jag, i anseende till hennes mans vaksamhet, endast kunde grunda ett svagt hopp på hennes välvilja.

Men oakadt allt mitt bemödande att icke låta märka mig, gaf hela mitt yttre väsende ögonskenligen tillkänna min hemliga oro. Jag var blek, och i mitt tal och åtbörder rådde oordning och förvirring. Sönerne märkte det, och frågade mig orsaken dertill. Jag svarade att jag mädde illa af resan och den starka kölden. Jag vet icke om de blefvo bedragne på detta svar, men de upphörde att besvara mig med sina frågor. Jag böd till att glömma de

faror som omgäfvor mig, i det jag språkade med Baronessan i åtskilliga ämnen. Jag talte om Tyskland, och min afsigt att resa derigenom, ehuru Gud vet att jag i detta ögonblick föga hoppades att nånsin komma dit. Hon svarade med mycken artighet, försäkrade mig, det nöjet att göra min bekantskap tillräckligen ersatte dröjsmålet af hennes resa, och böd mig ganska enträget att uppehålla mig någon tid på slottet Lindenberg. Under det hon således talte, betraktade sönerne hvarannan med ett hånlöje, liksom de ville säga att hon sjelf vore lycklig om hon nånsin fick återse sitt slott. Jag såg och begrep alltför väl detta löje; men jag döljde min rörelse dervid, och fortsatte samtalet med Baronessan. Det var stundom så litet sammanhang i hvad jag sade, att hon, som hon sedan tillstått, begynte tvifla på att jag ägde mitt sunda förnuft. Sanningen att säga, voro mina tankar, under det jag talade om en sak, helt och hållet uptagna af en annan. Jag tänkte på utväg att komma ur huset, och springa till ladan för att underrätta betjeningen om vår värds afsigt; men jag fann snart omöjlig-

heten af att sätta det i verket. Jack och Robert följde mina rörelser med eit uppmärksamt öga, så att jag var tvungen att öfverge detta förslag. Mitt sista hopp bestod nu blott deri att den förrädaren Claude icke mer skulle finna röfvarena i kulan. I det fallet skulle vi, efter hvad jag sjelf hört sägas, slippa helskinnade ur deras klor.

En rysning öfvergick mig när Baptist inträdde i stugan. Han gjorde många ursäkter för sin långa frånvaro: «men han hade blifvit uppehållen af göromål, som icke tålde något uppskof.» Derester utbad han sig vårt tillstånd för sin familj att sitta till bords med oss, hvilken frihet vördnaden, utom detta tillstånd, skulle hindrat honom att taga sig. Ack! Hvad jag i mitt sinne fördömde den hycklaren! Hvilken fasa jag kände för en menniska som stod färdig att beröfva mig lifvet, och det på en tid, då allting gjorde mig det så kärt! Jag var ung och rik, ägde rang, uppfostran och en tjuvande framtid för ögonen. Jag såg min bana nära att slutas på det fastligaste sätt; och likväl var jag tvun-

gen att bruka förställning och att, med en erkänsam uppsyn, emottaga falska lyckönskningar af sjelfva det vildjuret som höll dolken lyftad mot mitt bröst.

Det tillstånd vår värd begärt, blef honom utan svårighet beviljat. Man gick till bords. Baronessan och jag upptog ena sidan, och begge sönerne satte sig midt emot oss, med ryggen åt dörren. Baptist satte sig vid öfra ändan, till vänster om Baronessan, och bredevid honom var ett ledigt rum för hans hustru. Ett ögonblick derefter inkom hon i rummet, och gaf oss en god landtmåltid, simpel, men smaklig. Vår värd trodde sig skyldig att ursäktas för den dåliga aftonmåltid han gifvit oss; han var icke beredd på vår ankomst, och han hade icke annat att bjuda oss, än hvad de ärnadt åt sig sjelva. «Men, tillade han, om en händelse skulle qvarhålla mina förnäma gäster hos mig längre än de nu förmoda, hoppas jag att bättre kunna undfägna dem.»

Den bofven! Jag visste alltför väl hvilken händelse han mente, och jag

ryste när jag tänkte på sättet hvarpå han ville undfagna oss.

Mitt sällskap i faran syntes helt ock hållit tröstad deröfver att hon inte hunnit fram till Strasburg; och hon skrattade och språkade ganska glättigt med värdfolket. Jag båd fåfängt till att följa hennes exempel. Min glädje var synbart tvungen, och Baptist märkte det.

«Men hvad felar det herrn, sade han, som sitter så allvarsam? Herrn är kanske ännu trött efter resan? Skulle herrn inte ha lust att dricka ett godt glas vin som min salig far, Gud fröjde själen! intet hann att dricka ur medan han lefde? Jag tar inte ofta fram det vinet; men jag har intet heller alla dar sådant främmande som i dag, och den äran som nu sker mig förtjenar väl en boutelj.»

Vid dessa ord gaf han en nyckel åt sin hustru, och sade henne på hvilket ställe det vinet stod. Hon syntes för ingen del road af detta ärende, tog nyckeln med en förvirrad uppsyn, och ville knappt gå ifrån bordet.

«Förstår du mig inte, frågade Baptist med en skarp röst?»

Hon kastade på honom en med vrede och fruktan blandad uppsyn, och gick. Baptists ögon följde henne med misstroende, ända till dess hon var utom dörren.

Margretha återkom med en väl hartsad boutelj. Hon stälde den på bordet, och gaf nyckeln tillbaka åt sin man. Jag misstänkte att detta vinet icke böds oss utan afsigt, och jag följde med oro Margrethas rörelser. Hon var sysselsatt med att skölja några små tennbägare. I det hon satte dem framför Baptist, såg hon att mina ögon voro fästade på hennes, och iakttog ett tillfälle, då hon icke var bevakad, för att gifva mig ett tecken med hufvudet, att inte smaka detta vin, hvarefter hon återtog sitt ställe.

Emedlertid hade vår värd utdragit korken och fyllt tvänne bägare, hvilka han böd åt Baronessan och mig. Baronessan gjorde i förstörne några svårigheter; men Baptist var så envis, att hon blef

tvungen att göra honom till viljas. Som jag fruktade att väcka misstankar, tvekade jag icke att taga bågarn som tillböds mig. På lukten och färgen såg jag att det var Champagne; men något fint doft som flöt ofvanpå, öfvertygade mig att vinet var förfalskat. Likväl vågade jag icke visa min motvilja att dricka det. Jag förde det till mina läppar och låtsade dricka; men sprang i det samma opp af min stol, till ett vattenfat, som stod ett stycke derifrån, hvori Margretha sköljt bågarena, och, i det jag föregaf att en hastig qväljning tvang mig att ge öfver vinet, tömde jag, utan at någon såg det, hela min bågare i fatet.

Röfvarena syntes bestörta öfver denna händelse; Jack reste sig till hälften opp af sin stol, tog i sin barm, och jag blef varse skaflet af en knif. Jag satte mig åter igen med mycken trygghet, och utan att visa det jag gifvit akt på deras rörelser.

«Ni har ganska illa träffat min smak, min redlige Baptist, sade jag. Jag kan aldrig dricka Champagne,

utan att strax må illa deraf; jag drack ut halfva bägarn innan jag kände hvad vin det var, och jag fruktar nog att få betala mitt oförsigtiga förhastande.»

Baptist och Jack sågo med mistroende på hvarandra.

«Kan hända, sade Robert, som kom och tog min bägare, att ni intet tål lukten.» Jag märkte att han såg efter, om den var aldeles tom.

«Han har druckit tillräckligt;» sade han sagta till sin bror, i det han åter satte sig.

Jag läste i Margrethas ögon fruktan för det jag smakat detta vin, men jag tillfredsställde henne med en blick.

Jag väntade med otålighet att få se hvad verkan denna drick skulle göra på Baronessan. Jag häfvade att detta doft som flöt olvanpå kunde vara gift; och jag var förtviflad öfver att det varit mig omöjligt att varna henne för faran. Men knappt

voro några ögonblick förflutna, förr än jag såg hennes ögon tillslutas; hennes hufvud sjönk ned på hennes axel, och hon föll i en djup sömn. Jag låtsade icke fästa någon uppmärksamhet derpå, utan fortfor att tala med Baptist, med så mycken frihet, som det var mig möjligt. Men snart svarade han mig icke mer i samma ton som förut; utan betraktade mig med bestörtning och misstroende, och jag såg dessa skälmar hviska sins emellan. Min ställning blef i hvarje ögonblick besvärligare, och jag spelte min role, som trygg och förtrolig, ännu sämre än förut. Hvad skulle jag väl taga för beslut? Försöka att komma ut och kalla betjenningen till hjälp? Om jag bjudit till det hade jag, förr än jag hunnit till dörren, blifvit mördad af de begge röfvarena, i hvilkas händer jag dessutom lemnade ett värnlöst fruntimmer. Då jag således på en gång hade att frukta för ankomsten af deras kamrater, och att de skulle tro det jag kände deras afsigter, visste jag icke huru jag skulle betaga dem deras misstankar. Uti denna gruffliga ovisshet, kom Margretha återigen mig till hjälp. Hon gick bakom sina styf-

söner, stannade ett ögonblick midt för mig, tillslöt ögonen och lutade sitt huvud mot sin axel. Detta tecken, som jag lätt förstod, drog mig ur min villrådighet. Det ville säga att jag borde göra som Baronessan, och låtsa som vinet gjordt sin verkan på mig. Jag följde detta råd, och litet derefter såg man mig försänkt i en djup sömn.

«Godt! godt! ropade Baptist, i samma ögonblick jag föll baklänges på min stol; ändteligen har han somnat! jag begynte tro att han gissat vårt företag; och att vi skulle bli tvungna at strax skicka honom i andra världen».

»Och hvarföre inte göra det strax, frågade Jack? Hvarföre lemna honom i stånd att kunna förråda oss? Margretha, ge mig en af mina pistoler; en liten tryckning med fingret skall snart göra oss af med honom.»

«Men i fall, svarade fadren, att våra kamrater inte skulle komma i natt, så stode vi der vackra i morgon bittida då betjeningen frågade efter sitt herrskap. Nej, nej Jack;

vi få lof att vänta på våra medbröder. Komma de så äro vi nog manstarka för att rå på både betjening och herrskap, och då är bytet vårt. Men om inte Claude finner dem i grottan, så får man lof att ge sig tillfreds, och tåla att detta rofvet går unnan oss. Ack! gossar, gossar, om ni bara kommit fem minuter förr, så hade Spaniern redan varit expedierad och hans två tusen dukater i vår ficka. Men ni komma aldrig då ni behövas som bäst; ni äro de största slynglar, som kunna gå i ett par skor.»

«Men om ni lydt mitt råd, min far, svarade Jack, så hade det redan varit bestäldt med dem allehop. Ni, Robert, Claude och jag, skulle nog tagit rätt på dessa främmande, om de varit än så många till. Nu kan det icke hjälpas, Claude är redan borrt, och det är för sent att mera tänka derpå. Vi måste med tålamod afvakta troppen, och om de resande slippa undan i natt, så skola vi väl hinna dem på vägen i morgon.»

Åh ja, utan tvifvel! sade Baptist. Margretha har du gett de begge Kammarjungfrurna sömndrick?»

«Ja» var hennes svar.

«Således går allting bra. Courage gossar! Hända hvad som hända vill, så skall ni inte ha att klaga. Här är ingen fara på färde, mycket att vinna och ingenting att förlora.»

I detta ögonblick hörde jag ett starkt dån af hästfötter. Ack! hvad detta dån hade ett förfärligt läte i mina öron! En kallsveit flöt öfver min panna, och jag kände annalkandet af hela dödens fasa.

«Store Gud, de äro förlorade!» ropade den medlidsamma Margretha med förtviflan; och detta utrop var icke mycket lämpligt att ställa mig tillfreds.

Till all lycka voro Baptist och hans begge söner för mycket sysselsatte med deras kamrater som anlände, för att halva någon uppmärksamhet på mig, annars hade säkert våldsamheten af mina rörelser upptäckt för dem att min sömn var tillgjord.

«Lät opp, lät opp!» ropade flere röster ntanföre.

«Strax, strax, svarade Baptist med mycken glädje; nu äro våra kamrater här, nu hör bytet oss till. Fort gossar, och för dem till ladan, ni vet väl hvad ni ha att göra der.»

Robert skyndade sig att öppna dörren.

«Men låt mig först, sade Jack, i det han tog sina pistoler, expedierade sofvande.»

«Nej, nej, inföll fadren; skynda dig bara till ladan. Jag påtager mig väl dessa, och de två qvinfolken deroppe.»

Jack lydde och följde sin bror. De språkade en liten stund med de nykomna, hvarefter jag hörde röfverena stiga ned af sina hästar, och, som jag förmodade, taga vägen till ladan.

«De gjorde rätt, sade Baptist, att de stego af sina hästar, så att de kunna dess lättare öfverraska de främmande. Nu skall jag också begynna mitt arbete.»

Jag hörde honom gå och öppna

ett litet skåp i ändan af stugan. I det samma, kände jag mig sagta vidröras.

«Nu! nu! hviskade Margretha.»

Jag öppnade ögonen. Baptist vände ryggen åt mig. I ägen var i stugan mer än Margretha: och den solvande Baronessan. Den bofven hade framtagit en knif ur skåpet, och tycktes se efter om den skulle vara nog hvass. Jag hade inte varit så försigtig att beväpna mig vid min afresa; men jag såg att detta ögonblick var det enda gynnande, och jag beslöt att nyttja det. Jag sprang opp af min stol, rusade på Baptist och fick honom med begge händer så hårdt om halsen, att han inte kunde ge till ett enda rop. Ni påminner er väl att jag vid Akademien var känd för armstyrka; den gjorde mig i detta ögonblick en ganska stor tjänst. Öfverraskad, förskräckt, och qväfd, var bofven icke på något sätt i stånd att bestrida mig segren. Jag kastade omkull honom, och under det jag höll honom orörlig under mig, ryckte Margretha dolken ur hans hand, och

stötte den flera gånger i hans bröst, till dess han gaf upp andan.

Efter denna rysliga men nödvändiga gjerning, ropade Margretha: «Låt oss icke förlora tiden; endast flykten kan rädda oss.»

Jag drog inte i betänkande att lyda henne, men som jag icke ville öfverlemna Baronessan åt rövarens hämd, tog jag henne, fastän solvande, i mina armar, och skyndade att följa Margretha. Deras hästar stodo bundna utanför dörren. Min ledsagerska kastade sig på en af dem; jag följde hennes exempel. satte Baronessan framför mig och gaf sporrarna. Vårt enda hopp var att hinna till Strasburg, hvartill vägen var mycket mindre lång än den bedrägaren Claude föregifvit. Margretha, som ganska väl kände vägen, red förut. Vi voro nödsakade att fara förbi ladan der rövarena höllo på att massacrera vår betjening. Dörren var öppen, så att vi kunde höra de döendes rop och deras mördares svordomar. Det är omöjligt att beskrifva hvad jag kände i detta ögonblick.

Jack hörde dånet af våra hästar, när vi redo förbi ladan. Han kom i dörren med ett bloss i handen, och kände strax igen flyktingarne.

«Vi äro förrådada!» skrek han till sina kamrater.

De lemnade genast sitt blodiga arbete, och sprungo till sina hästar, vi kunde icke höra vidare. Jag tryckte sporrarne djupt i hästens sidor, och Margretha högg sin med knifven, som redan gjort oss en så god tjänst. Vi flögo som en blix. och hunno snart till öppna fältet. Redan sågo vi Strasburgs torn, då vi hörde röfvarena komma efter oss. Margretha såg sig om, och såg dem komma utföre en liten kulle på föga afstånd. Fåfängt jagade vi våra hästar; dånet kom hvart ögonblick närmare.

«Vi äro förlorade, ropade hon, de hinna oss.»

«Skyndom oss, skyndom oss, svarade jag, jag hör dånet af flere ryttare som komma från staden. Vi jagade våra hästar ännu häftigare och sågo

snart en talrik hop komma i fullt galopp emot oss. Den var på vägen att rida oss förbi, då Margretha ropade: «Håll! håll! fräls oss, fräls oss för Guds skuld!»

Den främsta, som tycktes vägledda de öfrige, stannade genast.

«Det är hon! det är hon! ropade han, i det han hoppade af hästen. Håll, nådig herre, håll. De äro frälsta! se här min mor.»

I samma ögonblick, kastade Margretha sig af hästen, tryckte ynglingen i sina armar och höljde honom med kyssar. De andre ryttarne stannade likaledes.

«Hvar är Baronessan von Lindenberg? frågade en ibland dem, är hon inte med er?»

Han stannade då han såg henne sanslös i mina armar, och tog henne genast i sin famn. Den djupa sömn hvori hon var försänkt väckte hos honom fruktan för hennes lif; Men hennes hjertas klappande ställde honom snart tillfreds.

«Gud ske lof! sade han, hon lever, och har sluppit ur deras händer.»

Jag afbröt hans glädjerop i det jag visade honom rövarena, som kommo efter oss. Strax skyndade större delen af troppen, som till det mästa bestod af dragoner, emot dem. Rövarena väntade dem icke. Så snart de märkte att de i sin ordning voro hotade, vände de om, och flydde in åt skogen, der de förföljdes af våra befriare.

Emedlertid bad den främmande, som jag gissat vara Baron von Lindenberg, sedan han tackat mig för den omsorg jag haft om hans fru, att vi i största hast skulle bege oss till staden. Baronessan, på hvilken sömndrycken ej ännu upphört att verka, sattes som förut: Margretha och hennes son stego åter till häst; Baronens betjening åtföljde oss, och vi anlände snart till Vårdshuset, der Baron logerade.

Det var på österrikiska Örn, der min banquier, hvilken jag gifvit tillkänna min afsigt att bese Stratsburg,

äfven beställt rum för mig. Jag var glad att lo så nära Baron, och att få ett så godt tillfälle att göra hans bekantskap, som jag förmodade bli mig mycket nyttig i Tyskland. Så snart vi kommo fram blef Baronessan buren i en säng. Baron lät kalla en läkare, och sedan han anförtrodt sin fru åt värdinnans vård, bad han mig berätta sig vårt äfventyr; jag tillfredsstälde genast hans önskan, efter det var mig omöjligt att sofva, i den oro jag var öfver Stephanos öde, som jag blifvit tvungen att öfverge åt röfvarens grymhet. Det dröjde ej länge innan jag fick under rättelse, att denne trogne tjänare var mördad. Dragonerne som förföljt röfvarebandet återkommo, under det jag gjorde Baron den berättelse han åstundat. Efter anförarens ord, behöfde vi icke tvifla om deras nederlag. Brott och verkligt mod äro oförenliga. De hade fallit för soldaternes fötter, gifvit sig utan minsta motstånd, upptäckt sitt tillhåll, och sagt dem lösen, som öfverlemnade det öfriga af röfvarehoppen i deras händer; de hade, med ett ord, gifvit alla prof af feghet och nedrighet. På detta sätt hade hela bandet, som be-

stod af omkring sextio personer, blifvit fängsladt och fördt till Strasburg. Någre soldater, ledsagade af en af rövarena, gingo till Baptistskoja; deras första omsorg var att besöka den olyckliga ladan, der de ännu funno tvänne af Baronessans folk vid lif, ehuru farligt sårade. De öfrige hade blifvit uppoffrade af rövarena, bland hvilket antal min stäckars Stephano äfven befann sig.

Bestörte öfver vår flykt, hade rövarena skyndat att förfölja oss, utan att gifva sig tid att gå in i Baptistskoja; således funno soldaterne de begge Kammarjungfrurna oskadde, och sovande samma sömn som Baronessan. Der fanns för öfrigt ingen människa i huset, utom ett fyra års barn, som dragonerne förde med sig. Vi voro betänkte på att göra oss underrättade hvem denna lilla olyckliga tillhörde, då Margretha hastigt steg in i rummet med barnet i famnen. Hon kastade sig för anförarens fötter, och tackade honom tusen gånger för det han frälst hennes son.

Efter första utbrottet af den mo-

derliga ömheten, bad jag henne säga oss hur hon kunnat förena sig med en man hvars tänkesätt syntes mig så olikt med hennes eget. Hon slog ned ögonen och fällde några tårar.

«Mine Herrar, sade hon efter ett ögonblicks tystnad, jag har en godhet att utbe mig af er. Ni ha rättighet att lära känna den som behöver ert bistånd; jag vill inte söka att undandraga mig den bekännelse som ni önskar, ehuru den kommer att hölja mig med blygd; men tillåt mig att så mycket möjligt är förkorta min bedröfliga berättelse.

«Jag är född här i Strasburg af aktningssvärda föräldrar, hvilkas namn jag är skyldig att dölja. Min far lever ännu, och förtjenar inte att dela min vanära. Om ni beviljar mig den gunst jag åstundar, skall ni få veta mitt namn. En usling hade tillvunnit sig min ömhet, och jag öfvergaf mina föräldrars hus för att följa honom. Men fastän dygden i mitt hjerta blifvit qväfd af passionerna, föll jag likväl icke i den förgätenhet af alla hederliga tänkesätt, som är

alltför allmänt de kvinnors öde hvilka gjort första steget på lastens väg. Jag älskade min förförare på det högsta, och detta barn och dess äldre bror, som varit till Strasburg och underrättat er, nådig Baron, om er frus fara, äro alltför säkra panter af min kärlek för honom; och jag suckar i sjelfva detta ögonblick öfver hans förlust, ehuru han varit orsaken till alla mina olyckor.»

«Han var af hederlig härkomst, men hade förstört hela sitt arf; så att hans anhörige ansågo honom som en skamfläck för släkten, och ville icke mera kännas vid honom. Hans utsväfningar ådrogo honom policens uppmärksamhet, så att han blef tvungen att öfverge Strasburg, och fann ingen annan utväg att undfly eländet, än att slå sig till ett röfvarband, som uppehöll sig i närmaste skog, och som till större delen bestod af ynglingar af god härkomst, liksom han, förstörde genom sitt elaka uppförande. Jag hade beslutit att ej öfverge honom. Jag följde honom i röfvarens kula, och delade med honom det elände som är oskiljaktigt från ett sådant lefnadssätt.

Men, ehuru det intet var mig möjligt att vara i okunnighet om, det vi endast lefde af rof och plundring, kände jag ej hela grymheten af min älskares handtverk. Han döljde det för mig med den största omsorg, ty han visste att mitt hjerta ej var nog fördärfvadt, för att tillåta mig att med köld anse mord och blodbad. Han förestälde sig säkert att jag skulle flydt ur en mördares armar. Åtta samfälda år hade ej förminskat hans kärlek för mig; och han hindrade sorgfälligt att låta komma till min kunskap, allt hvad som kunnat ge mig någon misstanka om egenskapen af de brott i hvilka han alltför ofta hade del. Jag upptäckte icke förr än efter min förförars död, att hans händer varit färgade i oskyldigt blod.»

«En natt blef han hemburen till kulan höljd af blessurer, som han fått af en resande Engelsman, den han anfallit, och hvilken de andre straxt derefter uppoffrat åt deras hämnd. Han hade allenast tid att be mig om förlåtelse för allt det elände hvori han störtat mig; tryckte sina läppar på mina händer, och dog.»

dog. Min sorg var obeskriflig. Då tiden något stillat den, beslöt jag att återvända till Strasburg, kasta mig med begge mina barn för min fars fötter, och begära hans förlåtelse, ehuru jag ägde föga hopp om att erhålla den. Men huru stor blef ej min bestörtning, då röfvarena förkunnade mig, att sedan jag en gång inkommit i kulan, var det mig ej tilllit att lemna den; att de aldrig tillbadde mig att återvända i världen med hemligheten af deras tillhåll, och att jag skulle på ögonblicket taga en af dem till man. Mina böner och föreställningar voro förgäfves. De kastade lott om min hand, och jag tillföll den nedrige Baptist. En af dem, som förr varit munk, vigde oss med, gud vet hvad för en ceremoni, som snarare var löjlig än helig jag och mina barn blefvo öfverlennade åt min nya maka, som genast förde oss hem till sitt hus.»

«Han försäkrade mig att han länge älskat mig; men att han af aktning och vänskap för min första älskare, hade kulvat sina begär; han försökte att förlika mig med mitt ö-

Andra Del.

B

de, och behandlade mig någon tid med godhet och anständighet. Men då han såg att min motvilja för honom snarare tilltog än minskades, erhöll han med våld det han ej med godvillighet kunnat få. Det återstod mig icke mer något medel att hjälpa mig bära mitt lidande med tålmod. Mitt samvete ropade bestämdigt att det var väl förtjent. Flykten var mig omöjlig; ty mina barn voro i Baptists våld, och han hade svurit, att om jag försökte att komma ur hans händer, skulle han på dem taga sin hämd. Jag kände för väl hans grymma sinnelag, för att tvifla det han icke skulle hålla ord. En bedröflig erfarenhet hade, sedan jag kommit ihop med honom, övertygat mig om fasan af min ställning. Ganska olik min första älskare, gjorde Baptist sig ett gruffligt nöje af att låta mig blifva vittne till de fasligaste mord, och han bemödade sig att vänja mina ögon och öron vid blod och dödsrop.»

«Mina passioner voro häftiga, men min själ var inte grym; en god uppfostrans lärdomar voro icke utplånade ur mitt hjerta. Döm därför

Hvad jag borde lida hvar dag att se de fasligaste och afskyvärdaste brott! dömd hvad jag borde rysa öfver att vara förenad med en menniska, som emottog den godtrogne resande med en glad och vänskapsfull uppsyn, i sjellva den stund han beredde hans ofärd! Sorgen förstörde min hälsa; de få behag som naturen gifvit mig försvunno, och mitt yttre väsendes nedslagenhet vittnade om mitt hjertas lidande. Hundra gånger var jag frestad att förkorra mitt lif; men minnet af mina barn återhöll min arm. Jag bäfvade att lemna mina älskade barn i min tyrans våld, och jag bäfvade ännu mer för deras uppfostran, än för deras lif. Den yngste var alltför liten att draga fördel af mina förmaningar; men i den äldres hjerta arbetade jag oupphörligt att inplanta dygdiga grundsatser, och afskyför sina anhörigas brott. Han hörde mig med uppmärksamhet, och äfven med begärlighet. I en så späd ålder visade han redan att han ej var danad att lefva ibland röfvare; och min enda tröst i så många plågor, var att se de växande dygderna utveckla sig hos min älskade Theodor.»

«Sådan var min ställning, då Don Alphonso blef förd till kovan af sin förrädiske postillon. Hans utseende, hans ungdom och hans umgängessätt, väckte lifligt mitt deltagande för honom. Frånvaron af Baptists begge söner gaf mig ett tillfälle, som jag länge önskat finna, och jag beslöt att våga allt för att frälfa Don Alphonso. Baptists vaksamhet tillät mig ej att varna honom för de faror som omgäfvade honom. Jag visste att det minsta ord som undfallit mig hade kostat mig lifvet, och, ehuru ängsligt och bedröfligt det var, hade jag ändå icke nog mod att uppoffra det för en annans räddning. Mitt enda hopp var att förskaffa oss hjälp från staden; och det beslöt jag försöka, med den föresats tillika att varna Don Alphonso för den snara man lade för honom, om jag kunde få tillfälle dertill. På Baptists befallning, gick jag att tillreda den främmandes säng. Jag lade lakan derpå, ännu blodiga efter en resande, som blifvit mördad några nätter förut. Jag hoppades att Alphonso, vid denna syn, skulle öppna ögonen på Baptists gruffliga förehafvande; Men jag åtnöjde mig icke blott dermed.

Theodor var af illamående qvarhållen vid sängen; jag smög mig i hans kammare, utan att bli sedd af min tyran, och gaf honom tillkänna min afsigt, i hvilken han ingick med mycken ifver; han steg genast opp, och, fastän han var sjuk, klädde sig i största hast. Jag satt ett lakan under hans armar och hissade honom ned genom fenstret. Han sprang till stallet, tog Claudes häst, och red till Strasburg. Han skulle säga åt rövarena, i fall han mötte dem, att Baptist gifvit honom ett ärende att uträtta; men till all lycka anlände han till staden, utan att möta något hinder. Han inställde sig genast hos magistraten, och anhöll om dess bistånd; snart gick Theodors berättelse från mun till mun, och kom äfven till Barons kunskap. Oroilig för sin fru, som han visste vara på hemvägen, fruktade han det hon fallit i rövarens händer. Han åtföljde Theodor, som tjente soldaternas till ledsagare, och ankom i hög tid för att hindra oss att på nytt falla i våra fienders våld.»

Här afbröt jag Margrethas berättelse, och frågade henne hvarföre

man ville gifva mig sömndryck. Hon svarade mig att Baptist förmodat att jag var beväpnad, och ville sätta mig utur stånd att försvara mig; det var ett försiktighetsmått som han alltid tog, af fruktan att förtviflan, och omöjligheten att fly, skulle bringa de resandæ att dyrt sälja sina lif.

Baron bad Margretha säga sig hvad utväg hon tänkte taga för sin framtid. Jag förenade mig med Baron, och försäkrade Margretha att göra allt som stod i min makt, att visa henne min erkänsla för det hon räddat mitt lif.

«Ledsen vid en verld, der jag icke rönt annat än olyckor, svarade hon, är min afsigt att gå i ett kloster; men framför allt, bör jag sörja för mina barn. Min mor är död, och jag fruktar att min flykt påskyndat hennes slut. Min far lefver, och är ej en känslolös man. Kan hända, mine herrar, att er förbön, oakadt mina fel och min otacksamhet, skulle förmå honom att förlåta mig, och att draga försorg om sina olyckliga barnbarns framtid. Om ni erhåller detta af min far, har ni

gifvit mig en större belöning, än jag förtjent.»

Vi försäkrade Margretha, att vi skulle använda allt vårt bemödande för att blidka hennes far; och om han förblef obeveklig, skulle hon likväl ej behöfva sörja öfver sina barns framtid. Jag förbandt mig att draga försorg för Theodor, och Baron lofvade att taga den yngste i sitt beskydd. Denna erkänssamma mor tackade oss med tårar i ögonen för det som hon kallade vårt ädelmod, ehuru det i sig sjelf endast var att afbörda oss en rättmätig skuld hos henne. Hon lemnade oss, för att lägga sitt barn, som behöfde hvila.

Då Baronessan återfått sina sin-
nens bruk, och blifvit underrättad
ur hvilken fara jag räddat henne,
fann hon inga ord att uttrycka sin
erkänsla. Hennes man förenade sig
med henne, med så mycken enträ-
genhet att förmå mig följa dem till
deras slott i Bayersn, att det blef
mig omöjligt att icke gifva vika
för deras böner. Under de åtta da-
gar vi tillbragte i strasburg, blefvo
Margrethas fördelar icke glömde:

vårt förespråk hos hennes far hade all den framgång vi önskade. Denne hederlige mannen hade förlorat sin hustru, och hade inga flere barn än denna olyckliga dotter, om hvilken han ej på fjorton års tid ej haft någon underrättelse. Han var omgifven af personer som på längre håll voro slägt med honom, och som väntade med otålighet på hans död, för att få dela arvet. Således, så snart som Margretha, hvilken han aldrig mer hoppades få återse, visade sig för honom, ansåg han henne som en skänk af himmelen. Han emottog både henne och hennes barn med öppna armar, och ville att hon på ögonblicket skulle flytta till honom. Slägtningarne, bedragne i deras förhoppning, blefvo nödsakade att lemna sin plats. Gubben ville aldrig höra talas om att hans dotter skulle gå i kloster: «Hon är för mycket nödvändig för min sällhet,» sade han, och han förmådde henne utan svårighet att öfverge detta beslut. Men ingenting kunde förmå Theodor att öfverge den plan som jag uppgjort för honom. Han var mig fullkomligt tillgifven under mitt vistande i Strasburg, och då jag stod

färdig att resa, bad han mig med tårar i ögonen, att taga honom i min tjänst. Han sökte alla tillfällen att visa mig de små talanger han ägde, och glömde ingen ting för att öfvertyga mig, att han skulle bli mig ganska nyttig på resan. Jag var föga hugad att belasta mig med ett tretton års barn, som knappt kunde annat än vara mig till besvär; men jag kunde icke emotså denne gossens böner och tillgifvenhet, i synnerhet som han ägde många goda egenskaper. Han erhöll ej utan svårighet, sin mors och morfars tillstånd att följa mig, och då han ändteligen fått det, blef han hedrad med titel af min page, och efter en veckas vistande i Elsas, följde Theodor och jag Baron och Baronessan till Bavern. Vi hade alla tre tvingat Margretha att emottaga några ansenliga skänker för sig och sitt yngsta barn. Då jag reste låfvade jag denna ömma mor att om ett år återställa henne Theodor.

Jag har inte sparat er någon omständighet af denna berättelse, Lorenzo, för att fullkomligt underrätta er på hvad sätt den äfventyraren Alphonzo d'Alvarada gjort bekantskap på

slottet Lindenberg, Döm härefter,
hur mycket man kan förlita sig på
er Tantes försäkringar.

FJERDE CAPITLET.

«Långt ifrån mig, hiskeliga spöke; återgå i jordens djup. Ditt blod är stelnadt, dina ben utan mærg, och dina ögon, dessa ögon som du fäster på mig, äro ihåliga. Försvinn förfärliga hamn, skugga utan verklighet!»

MACBETH.

Fortsättning af Don Raymonds Historia.

Vi reste derefter utan att möta något hinder, och äfven tämmeligen angenämt. Jag fann uti Baron en man af godt förstånd, som tillbragt de mästa af sina dagar på sina gods, och således var föga bekant med verlden. Man blef varse ett slags råhet i hans umgängessätt; men han var glad, och af en öppen och vänlig karakter; han visade mig mycken aktning, och jag hade allt skäl att vara nöjd med hans upplö-

rande emot mig. Jagt var hans hufvud-passion; han gjorde den till en allvarsam sysselsättning, och talade derom med samma förtjusning, som en krigsman talar om sina bataljer. Tämneligen bevandrad sjelf i denna öfning, hade jag den äran, en korrt tid efter min ankomst till Lindenberg, att gifva honom några prof af min skicklighet; då blef jag en stor man i hans ögon, och han tillsvor mig en evig vänskap.

Denna händelse blef mig icke en liknöjd sak. Jag hade på slottet Lindenberg för första gången sett den unga Agnes, er älskvärda syster. Jag älskade icke ännu, och jag begret i hemlighet min själs kalla lugn; jag älskade så snart jag såg henne; ty jag fann i Agnes allt hvad mitt hjerta så länge sökt. Hon var knappt sexton år; men var redan fullväxt och skön. Hon ägde flere talanger, och kände i synnerhet musiken och teckningskonsten; hon hade en öppen carakter, mycken munterhet, och den behagliga enfalden i hennes drägt och åtbörder utgjorde en angenäm contrast emot de Parisiska fruntimrens konstlade gracer och ut-

studerade behagsjuka. Jag gjorde Baronessan några frågor angående henne.

«Hon är min brorsdotter, svarade mig denna Dame. Ni är då ännu okunnig om, Don Alphonzo, att jag är er landsman, och syster till Hertigen af Medina-Celi? Agnes är dotter af min andra bror Don Gaston; hon är ifrån vaggan utsedd att bli nunna, och skall innan kort resa till Madrid för att antaga slöjan.»

Här afbröt Lorenzo Marquisen med ett utrop af förundran.

«Utsedd från vaggan att bli nunna! Vid Gud, är icke det första gången som jag hör talas derom.»

Det tror jag väl, min bästa Lorenzo, svarade Don Raymond, men hör mig med tålmod. Ni skall inte bli mindre förundrad då jag meddelar er några enskilda underrättelser om er egen familj, som ännu äro er okände, och som jag har af Agnes egen mun.»

Han återtog sin berättelse:

Ni kan inte vara okunnig om, att edra föräldrar olyckligtvis hafva varit slafvar af den grölsta vidskeplighet. Så snart som någon helig förskräckelse träffat deras hjerta, har den förqvält alla andra känslor. Er mor blef, under det hon gick med Agnes, anfallen af en svår sjukdom, och öfvergifven af sina läkare. Uti denna belägenhet gjorde Donna Inesilla ett löfte, att, om hon åter blef frisk, och om det barnet hon gick med blef en flicka, skulle hon helga henne åt Sancta Clara, eller om det blef en gosse, att uppoffra honom åt Sanct Benedictus. Hennes böner blefvo hörda, och hon tillfrisknade. Agnes kom till verlden, och blef genast utsedd till Sancta Claras tjänst.

Don Gaston förenade sig med ifver i sin makas önskningsar: men som han kände sin brors, hertigens, tankar om klosterlefnaden, kommo de öfverens om att med omsorg dölja för honom er sisters bestämmelse. För att göra denna hemlighet än mera säker, blef det beslutet att Agnes skulle åtfölja sin faster, Donna Rodolpha, till Tyskland, dit hon stod

på vägen att bege sig med sin man, Baron von Lindenberg. Vid hennes ditkomst blef den unga Agnes satt i ett kloster, några mil från sin farbrors slott. De nunnor åt hvilka hennes uppfostran blef anförtrodd, uppfyllde med noggranhet detta kall; de gjorde henne i högsta grad fullkomlig i åtskilliga talanger, och försummade inte något medel, för att inge henne tycke för ensligheten och de stilla nöjen som njutas inom ett kloster; men en hemlig känsla i den unga flickans hjerta sade henne att hon icke var född för ensligheten. Med hela ungdomens frihet och glättighet, ansåg hon större delen af nunnornas så högt vördade ceremonier för löjliga vidskepligheter, och hela hennes nöje var att hitta på något lustigt skalkstycke, som bra förtretade Abdissan eller hennes medhjelparinna.

Ehuru hon inte rent utaf förklarade sin afsmak för klosterlefnaden, gaf hon den likväl tydligen nog tillkänna. Don Gaston blef underrättad derom, och som han fruktade att er ömhet för er syster, Lorenzo, skulle sätta sig emot hennes eviga väl, döljde han med omsorg för er,

så väl som för hertigen, hela saken, till dess uppoffringen var gjord. Man har förmått henne att antaga slöjan under er frånvaro; man har aldrig nämnt ett ord om Donna Inessillas löfte; och man tillät aldrig er syster, under hela hennes vistande i Tyskland, att skriva er till: alla de bref ni tillskref henne lästes innan de lemnades i hennes händer, och man utströk utan skonsmål allt hvad som kunde leda hennes sinne på verldliga tankar. Alla hennes svar blefvo förestafvade antingen af hennes tante eller af mamsell Cunigunda, hennes gouvernante. Jag har fått en del af dessa underrättelser af Agnes, och det öfriga af Baronessan sjelf.

Jag tog genast det beslut att frälsa, om det var möjligt, denna älskvärda flickan, från det gruffliga öde som hotade henne. Jag sökte att vinna hennes tillgifvenhet, och åberopade mig äfven dervid den vänskap som förbant mig med er. Hon hörde mig med så mycken uppmärksamhet! Hon hade ett så stort nöje af att höra mig berömma er! Och hennes ögon tackade mig med ett så ömt uttryck för min tillgifvenhet för

hennes bror! Ändteligen hann jag, genom mitt beständiga bemödande, att trösta henne, att vinna hennes hjerta, och jag förmådde henne, likväl icke utan svårighet, att uppriktigt bekänna det hon älskade mig. Likväl nekade hon rent af då jag sökte öfvertala henne att lemna sin farbrors slott.

«Var ädelmodig, Alphonzo, sade hon till mig; jag har gifvit er mitt hjerta, men missbruka inte min ömhet; använd inte den makt ni vunnit öfver mitt sinne, att förmå mig till ett steg hvarföre jag skulle behöfva rodna. Jag är ung och utan stöd; min bror, som är den enda vän jag äger, är skild från mig, och mina andra släktingar behandla mig som fiender. Mätte min belägenhet väcka ert medlidande; sök inte att förföra mig, utan sök snarare, i stället för att tvinga mig till en gjerning som skulle hölja mig meg blygd, att vinna deras tillgifvenhet af hvilka mitt öde beror. Baron högaktar er; min tante, stålt och högmodig mot alla andra, glömmer inte det hon har att tacka er för sitt lif, och är endast mot er vänlig och god. För-

»sök derföre ert välde öfver deras sinnen: om de bifalla vår förening, så tillhör jag er. Såsom min brors vän, skall ni säkert erhålla hans bifall; och då mina anhörige inse omöjligheten att verkställa sitt förslag, vågar jag hoppas att de skola ursäkta min olydnad, och att de, genom någon annan uppoffring, skola lösa min mor från det olyckliga löfte, som man begär att jag skall uppfylla.»

Uppmuntrad af Agnes oskyldiga bekännelse, fördubblade jag min uppmärksamhet emot hennes anhörige, och trodde mig böra rigta mina lörnämsta anfall åt Baronessans sida. Jag hade länge märkt att hennes ord gällde i slottet för lag, och att hennes man, hvilken ansåg henne för ett högre väsende, fogade sig i allting efter hennes vilja.

Baronessan var omkring fyratio år gammal; hon hade varit vacker i sin ungdom, men hennes behag kunde hänföras till den talrika classen som lätt skördas af årens härjning; emedlertid ägde hon ännu några drag öfriga af skönhet. Hennes ömdöme var sundt och starkt; då det

icke var missledt af fördomar; men detta fall var beklagligen alltför sällsynt. Hennes passioner voro lifliga: hon sparade hvarken omsög eller möda för att tillfredsställa dem, och hvilken som satte sig emot hennes vilja, hade att frukta för hennes hämnd. Nitisk vän eller oförsonlig fiende, sådan var Baronessan Lindenbergs.

Jag använde allt bemödande för att behaga henne, och lyckades nästan för mycket deruti; hon syntes smickrad af mina omsorger, och behandlade mig med så utmärkt förtroende, att jag stundom blef orolig deröfver. Ett af mina dagliga göromål var att läsa för henne, livarmed jag måtte uthärda hela timmar, timmar som jag kunnat tillbringa med Agnes! Emedlertid, som jag alltid var i den öfvertygelsen att min höflighet mot hennes tante påskyndade det lyckliga ögonblicket af vår förning, underkastade jag mig med nöje detta besvär. Donna Rodolphas bibliothek bestod förnämligast af gamla spanska romaner, och vanligen blef en del deraf dagligen lemnad i mina händer. Jag läste till dess jag af ledsnad fälde boken ur handen;

emedlertid uppmuntrades jag att fort-
fara, af det beständigt tilltagande
nöje som Baronessan syntes äga i mitt
sällskap. Hon gaf mig äfven en dag
ett så tydligt prof af sin tillgifven-
het, att Agnes sjelf trodde det vara
tid att ge tillkänna för sin tante vår
inbördles ömhet.

En afton, då jag var ensam med
Donna Rodolpha uti hennes rum (så-
som vår läsning nästan aldrig hand-
lade om annat än kärlek, fick Ag-
nes aldrig tillstånd att vara närva-
rande,) lyckönskade jag mig i mitt sin-
ne att ändteligen se slut på Tristans
och Drottning Iseults kärlekshändel-
ser. «Ack! de olycklige! ropade
Baronessan, hvad säger ni derom,
Alonzo? Tror ni att det kan finnas
en karl, som är i stånd att ha en
så uppriktig och oegennyttig bö-
jelse?»

«Jag tviflar icke derpå, min Ba-
ronessa; ty mitt eget hjerta förser
mig med ett sådant exempel. Ack!
Donna Rodolpha, kan jag hoppas
att ni gillar min kärlek? Vågar jag
nämna för er den jag älskar, utan
fruktan att blottställa mig för er
vrede?»

«Än om jag sparade er en bekännelse, sade hon i det hon hindrade mig fortfara, om jag sade er att föremålet för er ömhet inte är mig obekant; om jag äfven sade er att den besvaras, och att den ni älskar begråter lika så uppriktigt som ni sjelf, det olyckliga band som skiljer henne ifrån er?»

«Ack! Donna Rodolpha, ropade jag, i det jag kastade mig för hennes fötter och tryckte hennes hand mot mina läppar, ni har upptäckt min hemlighet; afgör mitt öde. Kan jag räkna på ert bifall, eller skall jag öfverlemna mig åt försvillan?»

Hon ville draga sin hand tillbaka, men jag qvarhöll den; den andra höll hon för sina ögon och vände bortt ansigtet.

«Huru skulle jag kunna neka er det, sade hon? Ack! Don Alphonzo, jag har länge märkt edra attentio-
ner, och jag har ända hittills icke känt det starka intryck de gjort på mitt hjerta; men jag kan inte längre dölja min svaghet hvarken för mig

sjelf eller för er. Jag ger vika för våldsambeten af min passion; Alphonzo, jag tilber er. — Jag har i tre hela månader fåfängt försökt att qväfva min kärlek; nu har den blifvit så stark, att jag inte mer kan emotstå dess häftighet. Högmöd, fruktan, heder, aktning för mig sjelf, äkta trohet, allt har den öfvervunnit; jag uppoffrar allt åt min ömhet för er, öfvertygad att besittningen af ert hjerta ändå icke är för dyrt betald.»

Hon väntade några ögonblick på svar. Föreställ er, Lorenzo, min förvirring. Jag kände på en gång storleken af det hinder som jag sjelf oförsiktigtvis lagt emellan Agnes och mig. Baronessan hade tagit åt sig de artigheter, för hvilka jag blott af Agnes väntade att bli belönt. Styrkan af hennes uttryck, de blickar som åtföljde dem, ock den kändedom jag ägt om hennes hämdgirighet, allt bragte mig att darra både för mig sjelf och för den jag älskade. Som jag ej visste huru jag skulle besvara hennes kärleks förklaring, var det enda beslut jag kunde fatta, att genast taga henne ur sin villfa-

relse, utan att likväl nämna Agnes. Den lifliga ömhet som man en stund tillförne kunde läsa i alla mina anletsdrag, hade förbytt sig i bestörtning. Jag släppte hennes hand, och steg opp: detta hastiga ombyte undgick icke hennes uppmärksamhet.

«Hvad betyder denna tystnad, frågade hon med darrande röst? Hvar äro dessa hänryckningar, som jag trott mig böra förvänta?»

«Förlåt, min Baronessa, svarade jag; min heder förbinder mig att säga er det ni far vilse. Ni har tagit för kärlekens häftighet, det som endast var vänskapens uppmärksamma bemödande; denna sista känsla är den enda som jag önskat att väcka hos er. Min vörndnad för er och min erkänsla mot Baron, skulle inte varit tillräckliga hinder emot väldet af edra behag; de äro gjorda, min Baronessa, att fångsla det känslolösaste hjerta, om det inte är uppfyllt af ett annat föremål; men mitt är, utan tvifvel för min egen lycka, redan för längre tid tillbaka icke mer i mitt våld. Om jag varit herre deröfver, skulle jag oundvikli-

gen haft att hela min lefnad förebå mig att jag brutit emot gästfrihetens lagar. Kom ihog, ädla Signora, hvad ni sjelf är skyldig er heder, och hvad jag är skyldig Baron, och värdigas hedra mig med er aktning och vänskap, i stället för dessa känslor som jag aldrig kan besvara.» Baronessan bleknade vid denna uppriktiga och oväntade förklaring.

«Bedragare! ropade hon, missfoster af trolöshet! är det så du besvarar min kärlek? kån du hoppas? - - - Men nej: det är inte så, det kan inte vara så - - - Alphonzo, se mig för edra fötter, var vittne till min förtviflan, anse med ett medlidande öga en qvinna som på det ömmaste älskar er. Huru har den, som äger ert hjerta, kunnat förtjena det? Hvilken uppoffring har hon gjordt? Hvilka äro de ovanliga egen-skaper som sätta henne öfver Baronessan von Lindenberg?»

Jag ville upplyfta henne.

«För Guds skull! Signora, stilla dessa häftiga utbrott; de äro obehagliga både för er och mig. Om ert folk skulle få höra dessa utrop! om

er hemlighet blef bekant! Jag märker att min närvaro blott tjenar till att uppreta er; tillåt därför att jag lemnar er.»

Jag var på vägen, att gå, då Baronessan fattade mig vid armen.

«Och hvilken är då denna lyckliga medtäffarinna? frågade hon med en hotande röst. Jag vill lära känna henne, jag vill --- Hon står under mitt välde, ty ni anropar för henne min godhet och mitt beskydd. Jag skall nog finna henne; jag skall låta henne lida allt hvad den förolämpade kärleken kan påfinna. Hvilken är hon? svara mig genast. Hoppas inte att undandraga henne min hämd; trogna väktare skola gifva akt på alla edra steg, edra företag och edra blickar; ja sjelfva edra ögon skola upptäcka min rival; och bäfva Alphonzo, bäfva då jag upptäckter henne, både för henne och er.»

Hon uttalade dessa sista ord med ett sådant raseri, att hon med nöda kunde andas; hon darrade, gaf till ett rop, och föll ner utan sansning; jag tog henne i mina armar och
bar

bar henne på en soffa. Derefter skyndade jag till dörren, kallade hennes kammarjungfrur till hjälp, och, sedan jag öfverlemnade henne i deras vård, skyndade jag mig utur rummet.

Orolig och förvirrad öfver all beskriifning, gick jag ner i trädgården. Hvad utväg eller beslut borde jag taga? Denna Tantens olyckliga passion, och Agnes föräldrars obevekliga vidskepelse, lade nästan oöfvervinnerliga hinder i vägen för vår förening. Borde jag upptäcka för henne detta äfventyr, eller borde jag icke snarare resa, utan att se henne, då jag icke ägde andra medel för att undandraga henne det öde som hotade henne?

Jag gick med stora steg, i denna grymma övisshet, då, i det jag kom att gå förbi en sal i nedra våningen af slottet, som låg utåt trädgården, jag blef varse Agnes sittande vid ett bord. Som jag fann dörren halföppen, gick jag in; hon var sysselsatt med att rita, och åtskilliga ofullbordade utkast lågo utbredda omkring henne.

Andra Del.

C

«Ah, det var ingen annan än ni, sade hon i det hon såg opp: jag kan således likafullt fortsätta mitt arbete; tag en stol, och sätt er här bredvid mig.»

Jag satte mig vid bordet, och som jag inte rätt visste hvad jag gjorde, begynte jag att granska några af de ritningar som lågo för mina ögon; en af dem väckte i synnerhet min uppmärksamhet. Utkastet föreställde den stora salen på slottet Lindenberg; i fonden såg man en halföppen dörr, som ledde till en smal trappa; i förgrunden var en hop figurer uti narraktiga ställningar; alla uttryckte förskräckelse. Här såg man en karl som bad andäktigt på knä, med ögonen mot himmelen; där gick en annan på fyra fötter; somliga döljde sina ansigten uti sina kläder eller i sina kamraters sköten, och några hade krupit under bordet, hvaruppå man såg öfverlevorna af en stor aftonmåltid; åtskillige andra betraktade med stirrande ögon och öppen mun, ett föremål, som man gissade vara enda orsaken till denna oordning. Detta föremål var en kvinna, lång och smal till växten, klädd som

nunnä. Hennes ansigte var betäckt med en slöja; på hennes arm hängde ett radband; hennes kläder voro på flere ställen stänkta med blod, som rann ur ett stort sår som man såg i hennes sida. I ena handen höll hon en lampa, och i den andra en stor knif; hon syntes närma sig till jerngallret i salen.

«Hvad betyder detta, min bästa Agnes, frågade jag henne? Är det något ämne af er egen uppfinning?»

Hon kastade ögonen på ritningen. «Min uppfinning? Nej, visst inte, sade hon. Detta ämne har kommit ifrån mycket klokare hufvud än mitt. Huru är det möjligt att ha varit tre hela månader på slottet Lindenberg utan att ni hört talas om *den blodiga Nunnan?*»

«Detta är första gången som jag hör nämnas detta namn. Och hvilken är, om jag får lof att fråga, *denna nunna?*»

«Det är hvad jag inte säkert kan säga er. Allt hvad jag vet i detta ämne, är blott en gammal saga som

bibehållit sig i denna slägt från far till son, och på hvilken man tror fullt och fast, i hela trakten häromkring. Baron sjelf tror den likaledes; och min Tante, livars sinne af naturen är böjt för det underbara, skulle snarare tvifla på bibelens sannfärdighet än på *den blodiga Nunnans* undransvärda historia. Vill ni att jag skall berätta den för er?»

«Ja, svarade jag, ni skulle mycket förbinda mig.» Då satte hon sig framför sin ritning:

«Ni skall veta, sade hon med en narraktigt allvarsam ton, att det inte är en chrönika från urminnes tider, som ömtalar denna märkvärdiga person. Jag skulle väl vilja göra hennes lefvernesbeskrifning; men olyckligtvis har hon icke blifvit känd förr än efter sin död. Det är först då som hon funnit för godt att göra buller i veriden, och det är slottet Lindenbergh som hon utvalt till skådeplats för sina bragder, och som åtminstone hedrar hennes smak. Hon bofäste sig der i ett af de vackraste rummen, och begynnelsen af hennes förrättningar, eller nöjen, var att

med stort buller låta om nätterna bord och stolar dansa. Kanhända att hon var sömngångerska; men det kan jag likväl icke med visshet försäkra. Detta buller begyntes, efter historiens utsago, för omkring hundra år sedan; det åtföljdes alltid af skrik, tjutande, snyftningar, svordomar och dylika artigheter. Men ehuru ett af rummen i synnerhet hedrades af hennes besök, voro de öfrige inte helt och hållit befriade derifrån. Det föll henne tidsals in att spatsera uti slottets uråldriga gallerier, och i de stora salarne. Stundom stannade hon utanför alla dörrar, der hon gret, jämrade sig och injagade förskräckelse hos alla som hörde henne. På sina nattpromenader, har hon blifvit sedd af åtskilliga personer, som alla beskrifva hennes dräkt, sådan som ni här ser den föreställd af hennes trovärdaste och ödmjukaste historiographs hand.»

Denna berättelsens besynnerlighet väckte min uppmärksamhet.

«Och säg mig, talar hon till dem som möta henne?»

«Nej, aldrig. Det som man kän-

ner af hennes character och hennes nattliga egenskaper, retar en alldeles inte att göra hennes bekantskap. Stundom återskallar hela slottet af hennes eder och förbannelser, och ett ögonblick derefter läser hon sitt fader vår. Sedan hon sagt de fastligaste hädelser, sjunger hon strax derpå en psalm, med lika så stor noggrannhet som om hon ännu vore vid choret. Det är, med ett ord, en ganska nyckfull dame; men om hon läser eller svärjer, visar sig o-gudaktig eller gudfruktig, så förskräcker hon lika mycket sina åhörare. Slottet blef nästan omöjligt att bebo, och den som då var ägare dertill, blef så förskräckt af dessa nattbesök, att man en vacker morgon fann honom död i sin säng. Denna framgång tycktes göra nunnan mycket nöje; ty hon gjorde nu mer o-väsande än någonsin. Men den nya Baron, som efterträdde den afledne, var henne något för slug; han begaf sig inte till slottet, utan åtförd af en ryktbar besvärjare, af sina vänner, som vågade låta instänga sig en hel natt uti det rummet som den förfärliga nunnan bebodde. Det tycktes hafva varit en häftig strid emel-

Ian honom och henne; det tycktes äfven som besvärjaren haft mycket välde öfver henne; att om hon var envis, hennes motståndare icke var det mindre; ty han kom sluteligen öfverens med henne, att, om man lät henne i frihet bebo det rummet i slottet der hon vistades, skulle hon låta de öfriga vara i ro. På någon tid efter denna öfverenskommelse hade man inga underrättelser om henne; men fem år derefter behagade det besvärjaren att lägga sig att dö, och då vågade nunnan återigen visa sig: emedlertid hade hon blifvit mycket fogligare. Hon spatsade nu i tysthet, och visade sig aldrig mer än en gång hvar femte år, ett bruk som hon iakttagit ända till denna dag, om man skall tro hvad Baron säger. Han är ganska visst öfvertygad om, att hvar femte år, den 5 maj, så snart slottsklockan slagit ett efter midnatten, öppnas dörren till den kammaren der nunnan bor; (man bör veta att denna dörr är utdömd sedan för omkring hundra år) spöket kommer ut derifrån med sin lampa och sin dolk, går utföre trappan i östra tornet och genom den stora salen. Denna natt

lemnar alltid portvaktaren, af aktning för spöket, alla slottsportarna öppna; inte för det man håller detta försiktighetsmått nödigt, ty man vet väl att nunnan alltför lätt kunde gå genom nyckelhålet om hon behagade (ehuru hon synes, åtminstone til någon del, verkligen vara en kropp, efter hon, som man säger, gör buller i det hon går) men, man vill härigenom göra henne en artighet, och inte nödga henne att gå ut på ett för hennes nåds värdighet så litet passande sätt.»

«Och hvart tar hon vägen, sedan hon gått utur slottet?»

«Till himmelen, kan jag väl föreställa mig: emedlertid synes det som detta vistande icke är synnerligen i hennes smak, ty hon kommer vanligen derifrån efter en timmes bortvaro. Därefter går damen åter i sin kammare, och blir der på nytt i ro under loppet af fem andra år.»

«Och ni tror allt detta, Agnes?»

«Kan ni göra mig en sådan fråga? Nej, Alphonzo, jag tror det.»

alldeles inte. Jag har för mycket skäl, att för min egen räkning begräta vidskeplighetens verkningar, för att kunna vara smittad sjelf deraf. Emedlertid vågar jag inte låta Baronessan märka hur liten tro jag sätter till sådana saker: hon tvifflar icke det minsta på denna historiens sannfärdighet; och mamsell Cunigunda försäkrar sig hafva med egna ögon sett spöket, för fem år sedan. Hon har en af dessa aftnar berättat mig, huru hon, och flere af den öfriga betjeningen, blifvit afbrutna midt i en aftonmåltid, och förskräckte då *den blodiga Nunnan* visat sig. Detta namn ger man henne öfver hela slottet, och det är efter denna berättelse som jag gjort detta utkast, der ni kan vara öfvertygad att jag inte glömt min vördnadsvärda gouvernante. Jag glömmar aldrig hur ond hon blef, och hur ful jag fann henne, då hon fick se denna teckning, och bannade mig för det jag gjort henne så lik.»

Här visade hon mig en löjlig skapnad af ett gammalt fruntimmer, i en förfärad ställning.

Oaktadt det qual som tryckte min själ, kunde jag icke hålla mig från att skratta, då jag såg detta foster af Agnes lifliga och glada inbillning. Hon hade fullkomligen bibehållit likheten af Cunigunda; men hon hade så qvickt förstorat hennes ansigtes brister, och gjort hvarje drag så narraktigt, att jag alltför lätt kunde begripa hur stor hennes gouvernantes vrede måtte varit.

«Denna figur är beundransvärd, min bästa Agnes; jag visste inte att ni till denna höjd ägde talangen att göra caricaturer.»

«Om ett ögonblick, sade hon i det hon steg opp, skall jag visa er en ännu lustigare figur, och med hvilken ni kan handla efter behag. Följ mig.»

Hon gick in i ett något aflägsset cabinet, öppnade en låda, och derefter en dosa, hvarutur hon tog en medaillon som innefattade en teckning, under glas.

«Känner ni originalet till detta portrait, sade hon leende?»

«Det är ni sjelf, ropade jag; och ni ger mig det, Agnes!»

Hänryckt af glädje, tryckte jag det mot mina läppar, och, i det jag kastade mig för hennes fötter, betygade jag henne min erkänsla i de ömmaste uttryck. Hon hörde mig med godhet, och försäkrade att hon delade mina känslor, då jag hastigt förskräcktes af ett gällt rop, som hon gaf i det hon drog tillbaka sin hand, som jag tryckte i mina, och skyndade sig ut genom den dörren, som gick åt trågården. Förvånad öfver denna rörelse, steg jag opp och blef varse Baronessan bredvid mig, nästan qwäfd af sin rasande svartsjuka. — Då hon återkom från sin svimning, hade hon gjort sig all upptänklig möda att utgrunda hvem som kunde vara hennes medälskarinna. Agnes var den första på hvilken naturligtvis hennes gissningar skulle falla, som nu förböto sig till visshet. I afsigt att utforska Agnes, hade hon smygt sig in till henne, just i det ögonblick då hon gaf mig sitt portrait; hon hade hört mina ömma försäkringar, och sedt mig för hennes fötter.

«Mina mistankar voro då icke

utan grund, sade hon efter några ögonblicks tystnad; min brorsdotters behagsjuka har segrat, och det är för henne som jag uppoffras. Emedlertid äger jag likväl den trösten i min olycka, att jag inte skall bli den enda som blir bedragen i sin väntan; äfven ni skall känna hvad det är att älska utan hopp. Jag väntar alla dagar på kallelse för Agnes, att bege sig tillbaka till sina föräldrar. Så snart hon kommer hem skall hon taga slöjan, och ni kan, min herre, begifva er med er ömhet hvart ni behagar. Ni kan spara alla edra böner, tillade hon, utan att tillåta mig tala; mitt beslut är oryggeligt. Er älskarinna skall ända till sin afresa vara instängd i min kammare. Och hvad er, Don Alphonzo, vidkommer, så får jag ge er tillkänna, att er närvaro härstädes nu mera hvarken kan vara behaglig för Baron eller mig. Edra föräldrar hafva inte skickat er till Tyskland för att säga artigheter åt min brorsdotter, utan för att resa; och jag skulle förebrå mig, om jag längre lade hinder i vägen för en så berömlig afsigt. Faryväl, min herre, glöm

inte att vi se hvarandra i morgon bittida för sista gången?»

Sedan hon på detta sätt gifvit mig mitt ordentliga afsked, kastade hon på mig, i det hon gick, en på en gång föraktlig och hotande blick. Jag gick till mitt rum, och tillbragte natten med att tänka på utvägar, för att draga Agnes undan sin tyranniska fasters välde.

Efter Baronessans högtidliga förklaring, var det mig omöjligt att längre kvarblifva på slottet Lindenberg. Jag gaf således genast dagen derefter, bittida om morgonen, tillkänna min afsigt att genast resa min väg. Detta beslut tycktes verkligen bedröfva Baron; han visade mig äfven vid detta tillfälle en så liflig tillgifvenhet, att jag trodde mig böra, om det var möjligt, förmå honom att understödja mig; men knappt hade jag uttalat Agnes namn, förr än han hastigt afbröt mig, och förklarade att det var honom omöjligt att blanda sig i denna sak. Jag såg att mina föreställningar skulle vara förgäfves; Baronessan styrde honom enväldigt, och af Barons syar fann jag tydligen

att hon redan talt med honom i detta ämne.

Agnes visade sig icke; jag begärde att få taga afsked af henne, men man afslog min begäran; så att jag blef nödsakad att resa utan att se henne.

Baron tog vänligt min hand, i det han lemnade mig, och försäkrade, att så snart som hans brorsdotter vore rest, kunde jag anse hans hus som mitt eget.

«Adiet, Don Alphonzo,» sade Baronessan, och räckte mig sin hand.

Jag tog hennes hand, och ville föra den till mina läppar; men hon tillät det icke; och som hennes man var i andra ändan af rummet, fortfor hon:

«Akta er sjelf, min kärlek har förbytt sig i hat, och mitt sårade högmöd skall icke vara overksam. Res hvart ni vill, min hämnd skall följa er. Farväl.»

Dessa ord åtföljdes af en hotande blick. Jag svarade intet, utan skyndade mig att lemna slottet.

I det jag gick öfver borggården till min post-chaise, kastade jag en blick opp till er systers fönster; men hon var icke der. Jag steg förtviflad i chaisen, och for.

Jag var då blott åtföljd af en fransysk kammartjenare, som jag antagit i Strasburg, i stället för Stephano, och den lilla pagen, hvarom jag redan talt. Theodors trohet, fintlighet och munterhet hade redan gjort honom kär för mig; men vid detta tillfälle gjorde han mig, utan att jag visste det, en tjenst, som gaf mig ännu större skäl att älska honom. Knapt voro vi en half mil från slottet, förr än han kom efter i fullt galopp, och red fram till sidan af min chaise:

«Fatta mod, sade han, på spanska, som han begynte att tala med färdighet; medan ni var hos Baron, passade jag på ett ögonblick då mam-sell Cunigunda var nergången, och skyndade mig opp i den kammaren som är ofvanpå fröken Agnes rum. Der begynte jag sjunga så hårdt jag förmådde, en tysk visa som hon sjunger ofta, i det hopp att hon skul-

le igenkänna min röst. Hon gjorde det också verkligen; hennes fönster öppnades, och jag nedsläppte ett snöre, hvarmød jag försett mig. Sedan jag efter några minuter hörde hennes fönster åter tillslutas, drog jag helt sakta, och utan att visa mig, snöret tillbaka, vid hvares ända följande billet var fästad.»

Han öfverlemnade mig här ett papper med min utanskrift. Jag öppnade det med otålighet; det innehöll följande med blyartspenna skrefne ord:

«Dölj er en fjorton dagar i någon by i granskapet. Då min Tante tror er hafva lemnat Lindenberg skall hon återge mig min frihet. Natten till den 30 i denna månad skall jag klockan 12 vara i västra pavillonen. Försumma inte att der infinna er, på det att vi tillsammans kunna öfverlägga om vår framtid. Farväl.

«Agnes.»

Läsningen af denna billett förorsakade mig den lifligaste glädje; jag fann inte ord att betyga Theodor höjden af min erkänsla. Hans uppmärksamhet och skicklighet förtjente

verkligen det största loford. Ni kan lätt föreställa er att jag icke gerna gifvit honom förtroende af min kärlek för Agnes; men hans öga var för mycket genomträngande för att icke gissa till min hemlighet; och liksom tystlåten som klarsynt, hade han bevarat blott för sig sjelf sina upptäckter. Märk vidare, att sedan han i tysthet iakttagit framstegen af denna kärlekshandel, hade han icke förr blandat sig deruti, än min fördel nödvändigt fordrade hans medverkande. Jag beundrade lika mycket hans goda förstånd, som hans genomträngande blick, hans finlighet och hans trohet. Det var icke det första prof han gaf mig af sin skyndsamtighet och skicklighet. Under mitt vistande i Strasburg, hade han på kort tid, och med mycken framgång, lärt de första grunderna till spanska språket; han tillbragte större delen af sin tid med läsning, så att han var mycket kunnig för sina år, och förenade med ett vackert utseende, ett sundt omdöme och ett förträffligt hjerta. Hans ålder är för det närvarande femton år; han är alltid i min tjänst, och då ni får se honom, är jag säker att han skall be-

haga er. — Ursägta denna afvikelse, jag återkommer till mitt ämne.

Som jag föresatte mig att med noggranhet efterfölja Agnes föreskrift, fortsatte jag min väg ända till Mittenich. Der lemnade jag min chaise i Lucas, min fransyska kammarjänares vård, och begaf mig tillbaka till häst ända till en liten by, på sin höjd två mil från slottet Lindenberg. Sedan jag tingat det aflägsnaste rum på värdshuset, digtade jag en historia för värden, på det han icke skulle förundra sig öfver vårt långvariga vistande i hans hus. Der gode mannen var lyckligtvis lättrogen och föga nyfiken; han trodde allt hvad jag sade honom, och sökte inte att få veta mer. Theodor var ensam med mig; vi voro begge förklädde, och som vi både den ena och den andra sällan voro utur rummet, väckte vi icke någon uppmärksamhet; fjorton dagar förflöto på detta sätt. Emedlertid hade jag på denna tiden haft tillfälle, att genom mig sjelf bli öfvertygad att Agnes återfått sin frihet; jag såg henne fara igenom byn, åtföljd af den gamla Cunigunda.

«Hvilka äro dessa fruntimmer, frågade jag min värd, i det vagnen för förbi?»

«Baron von Lindenbergs brorsdotter, med sin gouvernante, svarade han. Hon far vanligen alla fredagar till sancta Catharinas kloster, der hon blifvit uppfostrad, och som blott ligger en fjerdels mil härifrån.»

Ni kan lätt föreställa er med hvad otålighet jag väntade följande fredag. Jag såg på nytt min älskade Agnes; hon sjelf märkte mig i det hon for förbi värdshus-porten. Den rodnad som i det samma höljde hennes kinder, öfvertygade mig att hon igenkändt mig, under min förklädning. Jag gjorde henne en vördsam hälsning; hon svarade mig blott med en nick på hufvudet, som man svarar på en mindre persons hälsning, och såg åt andra sidan, ända till dess vagnen var förbi.

Den så länge väntade, så länge efterlängtade aftonen inföll. Den var lugn, och månen lyste i all sin glans. Så snart klockan slagit elfva,

begaf jag mig till mötesplatsen. Theodor hade skaffat sig en stege, och jag gick utan svårighet öfver trädgårdsmuren; Theodor följde mig, och drog upp stegen efter oss. Jag skyndade mig till vestra pavillonen, der jag med otålighet väntade Agnes ankomst. Vid hvarje lätt pust som ruskade träden, vid hvarje blad som föll, trodde jag mig höra hennes fjät, och steg upp för att gå emot henne. Således tillbragte jag en hel timme, hvaraf hvar minut syntes mig ett sekel. Slottsklockan slog ändteligen tolf, och efter ännu en fjerdels timme, tillbragt i samma otålighet, hörde jag ändteligen Agnes lätta fot, som nalkades med mycken försiktighet. Hon kom, och jag förde henne till en stol, der jag för hennes fötter uttryckte för henne all min tacksamhet.

»Vi ha ingen tid att förlora, Alphonzo, sade hon i det hon afbröt mig; stunderna äro dyra; jag är verkligen inte mer instängd i min kammar, men Cunigunda ger akt på alla mina steg. En courir är ankommen från min far; jag skall ofördröjeligen resa till Madrid, och jag har

med mycken möda erhållit en veckas uppskof. Mina föräldrars vidskeplighet, underhållen af min grymma tantes föreställningar, lemnar mig inte något hopp att kunna beveka dem. Jag har derföre beslutit att anförtro mig åt er heder, sedan jag icke äger något annat val; himmelen gifve att jag aldrig måtte få orsak att ångra mitt beslut. Flykten är min enda utväg, för att frälsa mig från klosterträldomen; och den fasa jag hyser derföre, bör ursägta min oförsiktighet.»

«Ack! låt oss resa, sade jag, låt oss resa i denna afton, min bästa Agnes . . . »

«Nej, svarade hon, i det hon afbröt mig, ännu äro inga mått och steg tagna för en hastig flykt. Härifrån och till München äro åtminstone två dagsresor; min tantes verksamma spioner skulle kanhända ha er tappat oss, innan vi hunnit utom Barons gods. För öfrigt skulle icke min bortvaro från slottet kunna uttydas på mer än ett sätt, och der skulle inte gifvas något tvifvel om orsaken till min osynlighet. För att

icke öfverlemna något åt hazarden, och att säkrare förvilla mina väktares vaksamhet; har jag uttänkt en annan plan, som kan hända skall synas er narräktig, men som jag anser för ofelbar, ock jag skall äga mod att verkställa den. Hör mig:»

«Vi hafva nu den 30 April. Det är natten till den 5 Maj, det vill säga om fem dagar, som den spökande nunnan skall visa sig. Vid mitt sista besök i klostret, har jag skaffat mig en klädning som är passande för denna role; en vän som jag der lemnat, och åt hvilken jag icke dragit i betänkande att anförtro min hemlighet, har lånt mig en af sina nunneklädningar; jag har anörstädes erhållit det öfriga af min utspökning, och min växt och ställning svarar tämligen väl mot det man berättar om nunnan . . . »

Detta påfund roade mig högeligen.

«På denna tid, fortfor Agnes, kan ni hinna att förskaffa er en väl förspänd vagn, hvarmed ni skall vänta mig inte långt från stora slottspör-

ten. Så snart klockan slår ett, skall jag gå utur min kammare i min spökdrägt, och alla dem jag möter skola bli förmycket skrämde för att hindra min utgång. Jag skall lätt bege mig till stora porten, och öfverlemna mig i ert beskydd. På det sättet skall vår flykt bli mera hastig och säker; uti förvirringen skall man inte så snart sakna mig, åtminstone skola misstankarne dela sig; kan hända man äfven kan anse den som en öfvernaturlig händelse. Jag tviflar inte om framgång. Men om det vore möjligt att ni skulle bedra mig; om ni blott ansåg med förakt mitt oförsiktiga förtroende, om det blott blef betalt af er med otacksamhet, så ges det i verlden ingen olyckligare varelse än jag. Jag känner hela den fara för hvilken jag blottställer mig, jag känner att jag ger er rättighet att bemöta mig med mindre aktning; men jag anförtror mig till er kärlek och heder. Detta steg skall upptända mina anhörigas vrede emot mig. Om ni öfverger mig, om ni bedrar mig, så har jag ingen vän mer som försvarar mig. På er ensam hvilar hela mitt hopp; om inte ert hjerta talar hos er till min

fördel, så är jag utan räddning förlorad.»

Hon uttalte dessa sista ord med en så bevekande ton, att jag, oaktadt den glädje hennes löfte att följa mig gaf mig, i detta ögonblick, blef innerligen rörd deraf. Hon lät sitt hufvud vårdslöst falla på min axel. Jag såg vid månskenet att tårar tillrade från hennes ögon. Sedan jag försäkrat henne att jag skulle göra allt hvad som stod i min förmåga, för att befördra verkställigheten af hennes plan, som syntes mig ganska väl anlagd, svor jag henne en högtidlig ed, att hennes dygd och öskuld alltid skulle vara i säkerhet under min vård, att hennes person, ända till det ögonblick, då en fri och laglig skänk af hennes hand gjort mig till hennes lyckliga make, skulle vara äfven så helig för mig, som en systers; att min första omsorg skulle vara att söka er, Lorenzo, och att förmå er att befördra vår förening. Jag fortfor att göra henne dessa ömma och uppriktliga försäkringar, då ett buller utifrån, väckte vår förskräckelse. Dörren till pavillonen öppnades

des hastigt, och Cunigunda stod framför oss. Hon hade hört Agnes gå ur sin kammare, följt efter henne på långt håll i trädgården, och sedt henne gå in i pavillonen. Dold af skymningen, hade hon gått tyst längs efter alléen, utan att bli sedd af Theodor, som höll sig på ett litet afstånd från stegen. Cunigunda hade således afbört hela vårt samtal.

«Rätt fint, ropade hon med en af förargelse nästan qväfd röst. Förträffligt, min skenheliga fröken! Ni har just vackra upptåg för er! Ni vill föreställa den *blodiga Nunnan*, ni! Hvilken gudlöshet! hvilket öfverdåd! Jag är verkligen frestad att låta er utföra er vackra plan, för att se hur den verkliga nunnan skulle tyga till er, om hon råkade er. Och ni, Alphonzo, skäms ni inte, att så förledda en ung flicka utan erfarenhet, och intala henne att öfverge sina vänner och anhöriga? För den här gången skall jag åtminstone göra ert onda uppsåt om intet; hennes nåd skall bli underrättad om alltsammans, och fröken Agnes skall få låf att afvakta ett lägligare tillfälle att

Andra Del. D

spela nunna. Farväl, min herre, — Se så, *syster Agnes*, tillåter ni mig att genast föra er till er klosterkammare?»

I det hon sade dessa ord, gick hon till soffan, der hennes darrande pupill satt, tog henne vid handen och ville draga henne med sig ur pavillonen.

Jag kvarhöll henne, och använde både böner, smicker och löften, för att afvända hennes uppsåt; men allt var frugtlöst. Sedan jag uttömt hela min vältalighet, trötnade jag att bruka fogliga medel.

«Nå väl! sade jag till henne, förargad öfver hennes motstånd; er envishet skall få sitt välförtjenta straff. Det återstår mig blott ett enda medel att frälsa *Agnes* och mig sjelf, och ni tvingar mig att betjena mig deraf.»

Förskräckt öfver denna hotelse, gjorde *Cunigunda* ett nytt försök att komma utur pavillonen; men jag fattade henne genast om lifvet, och kvarhöll henne med våld. I detsam-

na slog Theodor, som inkommit straxt efter henne i pavillonon, igen dörren. Derefter tog jag Agnes slöja, och skyndade mig att inveckla gouvernantens hufvud deri, som skrek så förfärligt, att jag fruktade det skulle höras till slottet, oaktadt det låg på tämmeligen afstånd från pavillonon. Till slut hann jag, med Theodors hjälp, att så fullkomligt insnärja den stackars Canigunda, att det inte var henne möjligt att ge till ett enda skrik. Vi hade mycket besvär att med våra näsdukar binda hennes händer och fötter. Jag bad Agnes genast bege sig tillbaka till sin kammare, låfvade att det inte skulle hända hennes gouvernante något ondt, och påminte henne, att jag säkert skulle infinna mig natten till den 5 maj, vid stora slottsporten. Vi togo ett ömt farväl af hvarandra. Darrande och halfqväfd af räddhoga, hade hon knappt styrka att å nyo lofva mig det hon skulle verkställa sitt förslag; med hjertat fullt af fruktan och förvirring, begaf hon sig tillbaka till sitt rum.

«Man måste tillstå, sade Theodor

skrattande, att vi nu gjordt en god fångst; Men hvad skola vi väl göra med den här gamla häxan?» Jag bad honom hjälpa mig, utan att förlora någon tid. Vi släpade henne öfver muren, och som vi inte funno något lättare medel att föra henne med oss till vårt värdshus, togo vi den utvägen att binda henne bakpå min häst, som en kappsäck; hvarpå jag red i fullt galopp derifrån. Den olyckliga guvernanten hade aldrig i sin dar farit en sådan färd; hon blef så ruskad och skakad, att hon vid framkomsten inte liknade en menniska, utan att tala om hennes förskräckelse, då vi passerade en liten ström, som vi måtte öfver, för att komma till byn. Man måste bruka list för att få henne in i värdshuset, utan att värden eller någon skulle bli varse henne. Vi stego begge af hästarne ett stycke från huset. Theodor gick några steg framför mig. Värden kom och öppnade porten, med en lampa i handen.

«Gif mig ert ljus, sade Theodor, min herre kommer straxt.»

Han tog lampan af värden: och

släppte den i gatan, som jag befallt honom. Under det den gode mannen gick i köket, för att å nyo tända den, hade jag tid att osedd komma oppför trappan med gouvernanten i mina armar, och att instänga henne i ett cabinet, innanför mina rum. Värden och Theodor kommo snart tillbaka med ljus. Den förstnämde betygade sin förundran öfver att se mig komma hem så sent; men han gjorde inga vidare frågor, utan lemnade oss åt den förtjusning vi kände öfver framgången af vårt företag.

Jag besökte genast min fånge, och rådde henne att tåligt uthärda ett fängelse, som ej skulle bli långvarigt. Men detta försök blef frugtlöst. Fastän hon hvarken kunde tala eller röra sig, ehuru hon lätt kunde draga andan, uttryckte hennes blickar höjden af hennes raseri. Jag vågade hvarken lösa eller betsla af henne, oftare än då hon skulle äta, hvarunder jag höll en dragen värja för hennes bröst, och hotade henne, att om hon gaf till ett enda rop, skulle jag ränna den tvärt igenom henne. Så snart

hon ätit, satte vi åter på henne det, som Theodor kallade hennes betsel. Detta behandlande var utan tvifvel grymt, och kan inte ursäktas utan af desvåra omständigheterna, och af nödvändigheten att frälsa oss från det onda, som denna obevekliga Megära ville göra oss. Hvad Theodor angick, så gjorde han sig icke det minsta samvete deröfver. Cunnigundas fångenskap roade honom oändligen. Under mitt vistande på slottet, hade alltid gouvernanten och han varit beständiga ovänner. Nu, då han fått sin fiende i sitt våld, triumpherade han öfver henne utan barmhertighet, och syntes icke sys-selsatt med annat, än att hvart ögonblick göra henne något nytt puss. Stundom lotsade han ha medlidande med hennes olycka, och straxt derpå skrattade han åt henne med full bals. Stundom afmålade han för henne den oro, och framför allt den stora saknad, som hennes frånvaro skulle orsaka på slottet. Denna gissning var ej heller alldeles utan grund; ty ingen mer än Agnes visste hvart hennes gouvernante tagit vägen, och jag har sedermera fått veta, att man sökt henne i alla vrår och vinklar på

slottet; att man förgäfves utöst alla brunnar, och hållit skall i skogen, för att få rätt på henne. Agnes vårdade sin hemlighet, och jag vårdade gouvernanten. Baronessan förblef således uti en fullkomlig okunnighet om sin gamla gunstlings öde; och slutade med den förmodan, att hon tagit lifvet af sig sjelf. På det sättet förflöto de fem dagarna, på hvilka jag tillagat allting för det stora företaget.

Sedan jag lemnat Agnes, var min första omsorg att skicka en bonde till Münich med ett bref till Lucas, hvori jag befallte honom skicka mig en vagn med fyra hästar, så fort att den kunde anlända sist klockan 10 om aftonen den 5 maj, till byn Rosenvald. Lucas verkställde med noggranhet min befallning, och vagnen ankom på utsatt timme.

Cunigunda blef ännu mer rasande, allt som det ögonblicket nalkades, som skulle lemna hennes pupill i mina händer. Somliga stunder fruktade jag att argheten skulle förqväva henne; emedlertid, sedan jag gjort den lyckliga upptäckten att

hon hade mycken smak för körsbärsbränvin, bemödade jag mig att förse henne öfverflödigt dermed, hvilket tillät oss att stundom betsla af henne. Denna liqueur hade den kraften att besynnerligen mildra hennes elaka lynne, och, i brist på annat tidsfördrif, drack hon sig drucken straxt om morgnarne.

Den 5 maj inföll. Denna tidpunkt går aldrig utur mitt minne. Klockan var inte ännu slagen tolf, då jag redan var på mötesplatsen. Theodor åtföljde mig till häst. Jag döljde vagnen uti en grotta, vid sidan af berget, der slottet Lindenberg är belägit. Denna grotta är djup och rymlig, och bönderne kalla den *Lindens grotta*.

Himmelen var klar, och natten lugn. Månans strålar föllo lodrätt på de gamla slottstornen, hvilkas spetsar de försilfrade. Man hörde inte annat än susningen af löfven som skakades af den friska nattvinden; några kreaturs läten från nästgränsande byar, och skriket af en uggla, som byggt sitt bo i en vinkel af *östra tornet*. Detta obyggli-

ga skrik förmådde mig att upplysta ögonen; jag blef varse henne sitta på listen af ett fönster, som jag igenkände för den blodiga nunnans rum, hvars historia denna omständighet i detta ögonblick återkallade för mig. Jag suckade, då jag besinnade vidskeplighetens makt, och det menkliga förståndets svaghet. Straxt derpå hörde jag äfven andra ljud som kommo från slottet, och som jag tyckte vara återskallet af en vocal och instrumental musik.

«Hvad betyder denna musik? frågade jag Theodor. För hvad orsak är det concert i afton på slottet?»

«Jag har i dag fått veta, svarade han, att en förnäm resande är ankommen. Han for i morse förbi Rosenvald, och man säger att det är Donna Agnes far. Baron har utan tvifvel ställt till denna högtidlighet för hans skull.»

Litet derefter slog klockan i tornet tolf. Vid denna signal brukade hela familjen gå till sängs. Jag såg verkligen, öfver hela slottet, ljuz

som gingo fram och tillbaka, hvaraf jag slöt att sällskapet åtskildes. Jag hörde de tunga gallerportarne med stort buller öppnas och tillslutas på sina rostiga gångjern, så att rutorna skällrade. Agnes kammare låg åt andra sidan af slottet. Jag fruktade ätt hon icke kunnat skaffa sig nyckeln till det öfvergifna rummet i östra tornet, som var henne alldeles oombärlig för att kunna komma ner i stora salen utför den lilla trappan. Sysselsatt med denna tanke, höll jag mina ögon beständigt fästade på det fönstret, i hopp att snart få se det så efterlängtade skenet af en lampa i Agnes händer. Midt under min orolighet hörde jag hur de ofantliga reglarne för stora slottsporten drogos ifrån, och såg den gamle slottsvaktaren Conrad med ett ljus i handen, öppna alla de öfrige portarna, och gå sin väg. Efter hand försvunno alla ljusen, det ena efter det andra, och snart blef hela slottet mörkt.

Jag satt på en stor sten, som brustit lös från berget. Den stilla åsynen af de föremål som omgafvo mig, ingaf mig sorgliga men behagliga känslor. Slottet som jag hade

midt framför mig, visade mig ett lika så vördnadsväckande som rysligt föremål. Dess tjocka murar beskimrade af månans bleka sken; dess halfförfallna torn, hvilkas spetsar gränsade till skyarna, och syntes hota dem; dessa vallar öfverväxta med murgröna, och i synnerhet dessa portar som voro öppnade af aktning för en öfvernaturlig syn; alla dessa föremål bidrogo till att genomtränga mig med en dyster och vördnadsfull fasa. Dessa känslor förenade sig med min otålighet, för att låta mig lifligare känna med hvilken långsamhet tiden syntes förflyta. Jag gick närmare slottet, och ärnade mig att göra ett slag deromkring. Jag blef ännu varse ett svagt sken i Agnes kammarfönster. I det jag fortfor att se åt denna punkt, såg jag skymten af en person som nakades till fönstret, och drog före gardinen ännu nogare, för att helt och hållit dölja skenet af ljuset. Öfvertygad af denna omständighet att Agnes icke öfvergifvit sin plan, återtog jag glad min förra post.

Klockan slog half; slog tre quart.
Mitt hjerta klappade af fruktan och

hopp. Ändteligen inföll det så länge väntade ögonblicket: klockan slog ett. Ljudet deraf upprepades af många echo i slottet, och de kringliggande bergen. Jag höll mina ögon fästade på fönstret till rummet i *östra tornet*. Knappt voro fem minuter förlidna, förr än der syntes ljus. Jag var i detta ögonblick så nära tornet som jag möjligen kunde komma. Fönstret var icke mycket högt opp; jag tyckte mig se en fruntimmers-skapnad, som bar en lampa i handen och gick långsamt igenom rummet. Ljuset aflägsnade sig småningom, och försvann sluteligen alldeles.

Jag slöt af ett sken som jag såg igenom fönstret vid trappan, att mitt älskvärda *spöke* kom der utföre. Jag följde ljuset med ögonen längs efter stora salen; det hann till stora porten; det kom utom den, och jag såg Agnes.

Hon var klädd alldeles som hon beskrifvit spöket. Ett radband hängde på hennes arm. Hennes hufvud var betäckt med en lång hvit slöja, och hennes kläder voro bestänkte

med blod; hon höll en lampa i ena handen och en dolk i den andra. Jag sprang emot henne, och tog henne i mina armar.

«Agnes, sade jag till henne i det jag tryckte henne emot mitt bröst:

«Agnes, Agnes, du tillhör mig!
Jag tillhör dig i sjelfva döden!
Till dess jag slutar mina öden;
Skall ingen skilja mig från dig!»

Förskräckt, och nästan andlös, släppte hon sin lampa och sin dolk; och föll, utan att säga ett enda ord, i min famn. Jag bar henne på mina armar i vagnen. Derpå befallte jag Theodor att genast återvända till byn, och om tvenne dagar försätta Cunigunda i frihet. Jag ålade honom äfven att sjelf lemna ett bref i Baronessans händer, hvaruti jag förklarade för henne hela händelsen, och anhöll hos henne på det ömma- ste att utverka Don Gastons bifall till min förening med hans dotter; jag upptäckte henne mitt rätta namn, min börd och mina utsigter, och försäkrade henne, att då det icke stod

i min makt att svara på hennes kärlek, skulle jag åtminstone icke försumma någon ting för att förtjena hennes aktning och vänskap.

Jag steg i vagnen, så snart jag väl fått Agnes dit. Theodor slog igen vagnsdörren, och hästarne foro af i galopp. De sprungo med en förvånande hastighet. I början lägnade det mig; men när jag betänkte att vi säkerligen icke voro förföljda, ropade jag till postiljonen, att det inte var så bråttom, utan bad honom köra lagom. Han sökte förgäflves att lyda mig. Hästarne voro liksom förskräckta, och lydde inte tygeln, utan forforo att springa, häsa, och gnägga. Kusken, som förgäflves fördubblade sitt bemödande att stilla dem, kastades hastigt till marken. Hans skrik då han föll gaf mig tillkänna farans storlek. I samma ögonblick öfverdrogs himmelen med mörka skyar. Jag hörde stormen förfärligt ryta; blixtrarna flög om hvarandra och åskan dundrade. Jag har aldrig sett ett så förfärligt väder. Ännu mer förskräckte af denna elementernas strid, syntes hästarne i hvart ögonblick fördubbla sitt

språng. Ingenting emottod dem; de djupaste diken, och de farligaste branter, allt öfverforo de med blixstens hastighet.

Oaktadt all denna oreda, höll jag min modfärdta reskamrat beständigt i mina armar; hon tycktes hela tiden vara utan känsla och lif. Mera orolig för henne än mig, gjorde jag alla möjliga försök att återfå henne till sansning; men i detta ögonblick slutade ett förfärligt brak, på ett ganska bedröfligt sätt, mina bekymmer. Vagnen gick sönder i tusen stycken, och mitt hufvud stötte i fallet emot en sten. Stötens häftighet, och min fruktan för Agnes, gjorde att jag snart förlorade all känsla. Jag förblef utsträckt på stället, utan rörelse och utan att ge något tecken till lif.

Det är troligt att jag legat länge i detta tillstånd; ty det var ljusa dagen då jag öppnade ögonen. Jag såg mig omgifven af flere bönder, som tvistade sins emellan om jag skulle komma till lifs eller ej. Jag talte tämmeligen väl tyska. Så snart jag kunde få fram ett ord, frågade

jag efter Agnes. Men huru stor blef icke min bestörtning och min sorg, då bönderne försäkrade mig att de icke sett någon sådan person, som den jag beskref! De sade mig att då de gått till sitt dagsarbete, kade de blifvit förvånade att på vägen finna stycken af min vagn, och blifvit hitförda af en af hästarnes flåsande, den enda som blifvit vid lif; de tre öfriga lågo döda nästan vid min sida. Bönderne hade sunnit mig ensam med dem, utsträckt på vägen. På det högsta orolig öfver Agnes öde, beskref jag för bönderne hennes drägt och utseende, bad dem efterfråga henne rundtomkring i grannskapet, och utlofvade en rik belöning åt den, som gaf mig någon underrättelse om henne. För min del var det mig omöjligt att biträda deras efterforskningar; jag hade i fallet krossat tvenne refven, brutit en arm ur led, och fått en så svår stöt på vänstra benet, att jag aldrig hoppades att nånsin kunna bruka det mer.

Bönderne gjorde hvad jag begärde. Alla lemnade mig, utom fyra, som, sedan de af qvistar inrättat ett

slags bår, skulle bära mig till nästa stad. Jag efterfrågade dess namn; de svarade mig: Regensburg. »Regensburg! ropade jag, är det möjligt att jag på en half natt rest så långt? Denna natt, klockan efter ett, for jag igenom byn Rosenvald.» Vid dessa orden skakade bönderne på hufvudet, och tecknade åt hvarandra, att jag inte ännu återfått min sansning.

Jag blef förd till ett tämmeligen godt värdshus, och lagd på en säng. Man anskaffade en läkare som bragte min arm med nog framgång till rätta igen, och förbant likaledes mina öfriga sår. Han sade att intetdera var mycket farligt, men rådde mig att gifva mig tillfreds, och att bereda mig på en lång ock föga behaglig cur. «Det ges blott ett medel, sade jag, att tillfredsställa mig; det är att skaffa mig någon underrättelse om det unga fruntimret, som förleden natt lemnat Rosenvald i mitt sällskap, och som var med mig i det ögonblick vagnen gick sönder.» De lofvade mig att göra alla möjliga efterforskningar: men straxt derefter hörde jag i nästa rum, läkaren, värden och

bönderne, som alla återkommo utan att hafva upptäckt det minsta, allmänt komma öfverens derom att jag yrade, och jag har sedan fått veta att man från denna stund upphört med alla vidare elterspaningar.

Mina saker voro kvar i Münich, under min kammartjenares vård; men som jag beredt mig på en lång resa, var min tassa väl försedd. Dessutom utvisade mina kläder att jag var en man af anseende, hvarföre man ock på vädshuset bemötte mig på det aldrabästa sätt. Då jag såg denna dag till ända gången, utan att jag fått någon underrättelse om Agnes! förbytte sig min fruktan i en djup och dyster förtviflan. De personer som skötte mig spådde, då de sågo mig vara tyst och stilla, att min yrsel gått öfver, och att min sjukdom tog en god vändning. Enligt läkarens föreskrift, gäfvo de mig in ett styrkande medel, och litet för nattens ankomst, öfvergäfvo de mig, och lemnade mig i ro.

Men förgäfvos anropade jag hvi-lan. Mitt hjertas oro tillät mig icke att få någon blund i mina ögon.

Ehuru uttröttad jag var, gjorde jag hela natten inte annat än vände mig från den ena sidan till den andra, utan att kunna insömma. Jag hörde klockan från en närbelägen kyrka slå ett. I det jag hörde denna klockas hemiska ljud dallrande aftyna, och småningom försvinna med vinden, öfverföll mig en dödlig köld. Jag ryste emot min vilja, och utan att veta orsaken till min bafvan; en kallsvett strömmade ner öfver min panna, och håren reste sig på mitt hufvud. Af en motvillig rörelse, satte jag mig opp och öppnade sänggardinen. En enda lampa som stod på spiseln, utspridde ett svagt sken öfver hela rummet, och på de mörka tapeterna, hvarmed det var försedt. Hastigt öppnades dörren med våldsambhet. Någon kom in, och nakades min säng med långsamma och afmätta steg. Jag kastade garrande ögonen på detta nattbesök. Allmäktige Gud! det var den *blodiga Nunnan*; det var mitt sällskap förliden natt: hennes ansigte var nu äfven öfverhöljt; men hon hade hvarken lampa eller dolk. Hon upplyfte långsamt sin slöja. Hvilken syn! En liflös kropp. Hennes ge-

stalt var lång, och hennes utseende förvirradt; hennes läppar och kinder voro helt och hållit utan färg. Dödens blekhet var utbredd öfver hela hennes ansigte, och hennes begge ögonstenar, som hon höll stint fästade på mig, voro ihåliga och utan glans.

Slagen af en obeskriflig fasa, kände jag, vid spökets åsyn, blodet stelna i mina ådror. Jag ville ropa på hjälp; men rösten dog på mina läppar. Alla mina kropps fibrer voro försatte i overksamhet, och jag blef liggande på sängen i samma ställning, liflös som en biid.

Min förfärliga nunna betraktade mig några ögonblick med tystnad; hon hade någon ting förstenande i sin blick. Sluteligen uttalade hon med en grafröst följande ord:

«Raymond; Raymond, du tillhör mig!
Jag tillhör dig i sjelfva döden!
Till dess du slutar dina öden;
Skall ingen skilja mig från dig.»

Nunnan upprepade mina egna ord. Hon satte sig nästan midt emot

mig vid sängfötterna, och teg. Hennes ögon stodo oupphörligen spända på mig. De hade utan tvifvel samma verkan som skallerormens; ty jag bemödade mig förgäfvos att vända mina blickar derifrån, och kunde icke se på något annat än henne.

Hon satt i denna ställning en hel timme, utan att tala och utan att röra sig; jag låg äfven hela denna tid mällös och orörlig. Klockan slog tu; då uppsteg spöket, nakades mig, fattade mina händer med sina iskalla fingrar; och med sina ännu kallare läppar tryckte mina, i det hon upprepade:

»Raymond, Raymond, du tillhör mig! etc,

Derefter släppte hon min hand, gick utur rummet, och dörren tillslöts efter henne.

Alla mina fysiska förmögenheter hade ända till detta ögonblick varit overksamma; endast min själ var vid lif. Efter spökets borrtgång, upphörde tjusningen att verka, och mitt blod kom åter i omlopp; men det steg opp åt hjertat med en o-

vanlig häftighet. Jag drog en djup suck, och föll utan sansning med hufvudet på mitt örngått.

Nästa rum var endast skildt från mitt medelst ett tunt skrank. Det var upptagit af värden och hans hustru. Den förstnämnde, som blef väckt af mitt suckande, kom genast in i min kammare: hans hustru kom straxt derefter. De hade mycken möda att återfå mig till sansning. De efterskickade läkaren, som förklarade att min feber mycket tilltagit; och att han, derest jag fortfor att öfverlämna mig åt så våldsamma skakningar, icke kunde svara för mitt lif. Han gaf mig in några medicamenter som bidrogo något att stilla mig. Jag hade i dagningen några ögonblicks sömn; men den stördes af fasliga drömmar, och gaf mig ingen vederqvickelse. Agnes och den blodiga nunnan framställde sig ömsom för min inbillning, och sammanstämde begge att plåga mig. Min sinnes oro hindrade mig att åter sammanlänka den brutna kedjan af mina förhoppningar. Jag föll ofta i svimningar, och läkaren lemnade mig högst två timmar på hela dagen.

Ganska öfvertygad att ingen skulle tro mitt äfventyr, beslöt jag att icke göra förtroende deraf åt någon af de personer som omgafvo mig. Emedlertid var jag ganska orolig för Agnes. Hvad skulle hon tänka om mig, när hon inte fann mig på mötesplatsen? Var det möjligt att hon icke skulle tvifla på min trohet? Jag litade på Theodors försiktighet, och hoppades att mitt bref till Baronesan skulle öfvertyga henne om renheten af mina åsigtter. Dessa tankar stillade något min oro i anseende till Agnes; men det intryck som mitt nattbesök gjort på mitt sinne, blef i hvart ögonblick mera lifligt och smärtande. Natten tillstundade och jag fruktade ett nytt besök. Stundom hoppades jag äfven att spöket icke mer skulle återkomma. I alla fall, begärte jag att en af värdsbusgossarne skulle få tillbringa natten i min kammare.

Min matthet, jemte den starka dosis opium som min doctor lät gifva mig, förskaffade mig ändteligen den ro, hvaraf jag hade ett så stort behof. Jag föll i en djup sömn, och hade redan sofvit några timmar, då

klockan väckte mig i det hon slog ett. Detta ljud återkallade hela den förflutna nattens fasa; samma rysning öfverföll mig, jag uppreste mig på samma sätt i min säng, och då jag såg gossen invid mig djupt insomnad i en stor lindstol, ropade jag honom vid namn; han svarade mig icke; jag ruskade honom i armen; men han var känslolös för allt mitt bemödande, och fortfor att sofva så tungt att jag icke var i stånd att väcka honom. I det samma hörde jag någon med tunga fjät komma oppför trappan: dörren öppnades som förleden natt, och nunnan visade sig å nyo för mig. Samma uppträdde upprepades med samma omständigheter, icke allenast denna natten, men ack! äfven alla de följande nätterna utan afbrott. Långt ifrån att vänja mig vid dessa besök, ingaf mig spökets närvaro hvarje gång en förnyad fasa; dess bild förföljde mig beständigt; så att jag föll i en mörk melancholi. Mitt sinnes beständiga oro förhindrade min helsas återställande. Flere månader förflöto innan jag var i stånd att lemna sängen, och då jag ändteligen kunde

de sitta uppe på en soffa, befann jag mig så svag och afmattad att det varit mig omöjligt att gå öfver rummet, om ingen ledt mig. Deras blickar, som omgäfvade mig, sade mig nog tydeligen huru litet hopp de hade om mitt vederfående. Den djupa sorg hvarest jag var nersänkt, gjorde att min läkare trodde det jag hade en stark mjältsjuka. Som han icke visste någon bot för min plåga, vårdade jag med omsorg min hemlighet. Spöket hade hittills aldrig visat sig för någon annan än mig. Jag hade ofta låtit flere personer ligga i min kammare; men alla fördjupades i en oöfvervinnerlig sömn, så snart klockan slog ett, och det var icke möjligt att väcka dem förr än spöket försvunnit. Vid denna tiden erhöll jag genom Theodor, som efter mycket besvär och esterspaningar, ändteligen hunnit uppsöka mig, några underrättelser som tillfredsställde mig i anseende till er systers öde, men af hvilka jag öfvertygades att alla försök att frälsa henne ur sin fångenskap, skulle vara frugtlösa, ända till dess jag vore i stånd att återvända till Spanien. Jag vill

Andra Del.

E

berätta er hennes äfventyr, sådant som jag till en del hört det af henne sjelf, och till en del af Theodor.

Den olyckliga natten då hon skulle fly, hade en obetydlig händelse hindrat henne att lemna sitt rum på utsatt stund; emedertid hade hon icke dröjt länge att bege sig till kammaren i östra tornet; hon hade gått utföre trappan, och öfver stora salen, funnit alla dörrar öppna, som hon förmodat, och kommit osedd till stora slottsporten. Men huru stor var icke hennes bestörtning, då hon inte fann mig der, för att mottaga henne! Hon sökte öfverallt i grottan, genomlopp alla gångstigar i den närgränsande skogen, och tillbragte tvenne hela timmar att söka mig; men fann icke minsta spår hvarken efter mig eller min vagn. Orolig och full af harm, var hennes enda tillflykt att återvända till slottet, innan Baronessan blef varse hennes frånvaro. Men här mötte henne ett nytt bryderi. Den tillnunnans vandring bestämda timme var förliden, och den yaksamme slottsvaktaren hade redan stängt alla portarne. Efter

mycken villrådighet vågade hon sig ändteligen att klappa sakta. Till lycka för henne var Conrad ännu vaken; han hörde bullret, uppsteg knotande och öppnade en af portarne. Men han hade icke förr blifvit varse det förmodade spöket, än han gaf till ett högt skri, och föll på knä. Agnes begagnade sig af hans förskräckelse, hoppade lätt förbi honom, sprang till sitt rum, afklädde sig sina nunnekläder, och lade sig i sin säng, under det hon fåfångt sökte att utgrunda hvarföre hon ej funnit mig på mötesplatsen.

Theodor hade med gladt lynne återvändt till Rosenvald, sedan han sett mig afresa med den inbillade Agnes. Två dagar derefter försatte han Cunigunda i frihet, och ledsagade henne ända till slottet. Då han anlände fann han Baron, Baronessan och Don Gaston, tvistande med hvarandra öfver slottsvaktarens berättelse. Alla tre erkände att spöken gåfvos till: «men att en ande, sade Don Gaston, behöfde klappa på en port för att slippa in, det är ända hittills en ohörd sak, och helt

och hållit stridande emot andarnes natur.» De voro ännu sysselsatta med att afhandla detta ämne, då Theodor ankom med Cunigunda, och bidrog mycket att upplysa denna hemlighet. Sedan man allhört hans berättelse, kom man allmänt öfverens om att Agnes, som Theodor sett uppstiga i min vagn, verkligen var den blodiga nunnan, och att spöket, som så förskräckt Conrad, varit ingen annan än Don Gastons dotter.

Sedan den första förvåningen som denna upptäckt orsakade var öfver, beslöt Baronessan att draga fördel af sjelfva denna händelse, för att tvinga sin brorsdotter att antaga slöjan. Som hon fruktade det anbudet af en så fördelaktig förbindelse skulle förmå Don Gaston att ändra sitt beslut, gaf hon ingen menniska del af mitt bref, och fortfor att beskriva mig såsom en okänd och fattig äfventyrare. En romanlik eller barnslig fälfånga hade förledt mig att dölja mitt namn, till och med för Agnes. Jag ville bli älskad för min egen skuld, och inte såsom marquis de Las Cisternas son och arfvinge.

Min börd och mitt stånd voro således icke kända på slottet af någon annan än Baronessan, som hade mycket omsorg att bevara denna hemlighet för sig allena. Don Gaston liföll hennes förslag; Agnes blef inkallad för dem, och man anklagade henne ordentligen att hafva velat taga flykten. Tvungen att göra denna bekännelse, förvånades hon öfver den foglighet hvarmed man afhörde henne. Men huru stor blef icke hennes bedröfvelse, då man lät henne förstå, att om hennes plan misslyckats, hade min liknöjdhet eller trolöshet varit enda orsaken dertill? Cunigunda förklarade, enligt Baronessans föreskrift, att då hon blifvit försatt i frihet hade jag bedt henne säga åt sin unga fröken, att alla band henne och mig emellan hädan-efter voro brutna; att allt som skedd, endast varit en följd af ett missförstånd, och att mina villkor inte tillåto mig att taga en flicka utan förmögenhet.

Min hastiga flykt gjorde denna saga ganska sannolik. Donna Rodolpha hade befallt att Theodor, som näde kunnat motsäga henne, blef

hindrad att se Agnes, och ganska noga bevakad. Ett bref af er, som denna tid ankom, hvori ni förklarade er icke äga någon bekantskap med Alphonzo d'Alvarada, bestyrkte deras uppgift. Dessa ytterligare prof af min föregifna falskhet, tillika med hennes Tantes listiga föreställningar, Cunigundas smicker och hennes fars vrede och hotelser, öfvervunno helt och hållit er systers afsky för klosterlefnaden. Uppretad mot mig, och ledsen vid världen, reste hon, efter ännu en månads vistande på Lindenbergh, med sin far tillbaka till Spanien, och biföll att antaga slöjan. Theodor blef derefter försatt i frihet, och begaf sig skyndsamt till München, der jag lofvat att lemna honom underrättelse om mig; men då han af Lucas fått veta att jag inte varit der, fortsatte han sina efterforskningar med outtröttelig flit, till dess han omsider fann mig i Regensburg.

Jag var så affallen, att han med möda kunde igenkänna mitt ansigte. Hans bar äfven synbarligen stämpel af sorg och den ömma del som han tog i mitt öde. Denne älskvärde

gosse, som jag alltid ansedt snarare som min like än min tjenare, utgjorde nu min hela tröst. Han var på en gång glad och förståndig; hans samtal var behagligt och hans anmärkningar träffande; han kände tämmeligen musik, och sjöng ganska väl. Han älskade poesi, och skref äfven ibland små spanska visor, som han sjöng för mig, och spelte på sin zittra. Hans verser voro i sanning rätt medelmåttiga, men de behagade mig för deras nyhet, och för det uttryck af behag som han förstod att gifva dem då han sjöng. Theodor märkte väl att min själ var ett rof för någon sorg, och sökte att hindra den, utan att efterfråga dess orsak.

En eftermiddag, då jag låg på min hvilsäng, fördjupad i sorgsna tankar, stod Theodor i fönstret, och roade sig med att betrakta två postiljoner som slogos på gården. Som han i samma ögonblick blef varse derutmed en man som äfven betraktade dem, skrek han: «Ack! ack! se STORA MOGOL!»

«Hvad säger du, Theodor?»

«Ja, det är han sjelf. Ack! min herre, det är en man som i München sade mig för underliga saker. Jag påminner mig det nu; det var ett slags budskap till er, men som jag tyckte inte förtjena någon uppmärksamhet. Jag för min del tror att gubben är litet vriden i hufvudet. Under det jag sökte er i München, råkade jag honom på värds-
huset Romerska Kejsaren, hvarest värden gjorde mig en besynnerlig beskrifning på honom. Man hör lätt på hans uttal att han är utländning; men ingen vet från hvad land han är kommen. Han tycktes mig icke ha någon bekantskap i staden; han talade sällan, och man såg honom aldrig skratta. Han hade hvarken dräng eller saker, men hans cassa tycktes mig vara väl försedd, och han gjorde mycket godt öfverallt. Somlige påstodo att det var en arabisk stjerntydare; och andra att det var en resande köpman; åtskillige höllo honom för Doctor Faust, som djefvulen skickat tillbaka till Tyskland; men min värd, som trodde sig känna honom bättre än någon annan, sade sig äga stora anledningar att förmoda honom vara

STORA MOGOL, som reste incognito.»

«Hvad var det för underliga saker han sade dig, Theodor? - - -»

«Ack! jag hade så när glömt det, och det hade just icke varit så stor skada. Under det jag efterfrågade er, kom denne främling att gå mig förbi. Han stannade, och betraktade mig med uppmärksamhet; min gosse, sade han, den du söker, har funnit annat än hvad han sökt. Endast min hand kan *afsvå* blodet. Säg din herre att han bör önska att låra känna mig, hvar gång klockan slår *ett*.

Dessa sista ord öfvertygade mig att främlingen kände min hemlighet: «Hvad? ropade jag, och sprang ganska bestört upp af sängen; skynda dig fort ner till honom, och säg att jag önskar att få tala med honom ett ögonblick.»

Theodor, förvånad öfver min häftighet, skyndade att åtlyda mig. Jag väntade hans återkomst med otålighet. Efter en liten stunds för-

lopp kom han tillbaka och införde den främmande i mitt rum.

Denne mannen hade verkligen något ovanligt i hela sin person. Hans gång var allvarsam, hans anletsdrag starka, och hans ögon svarta och blixtrande. Man blef varse i hans blick något jag vet inte hvad, som vid första åsynen ingaf en vördnad som gränsade till bälvan. Han bar en slät klädning, och hans hår var utslagit och utan puder. En svart sammetsbindel som gick honom djupt i pannan, ökade ännu hans dystra utseende. Man såg i hans ansigtsspår efter en djup mjältsjuka.

Han hälsade med belevfvenhet, och bad Theodor lemna oss allena.

«Jag känner hela er händelse, sade han, utan att lemna mig tid att tala. Jag har makt att befria er ifrån era nattbesök; men jag kan icke göra någon ting innan söndagen. På denna dagen hafva mörkstens andar mindre inflytelse på människorna. Så snart lördagen är förbi skall nunnan icke mer besöka er.»

«Törs jag fråga er, sade jag, genom hvilka medel ni lärt känna en hemlighet, som jag ej förtrott någon dödlig?»

«Huru kan jag vara okunnig om er plåga, då jag i detta ögonblick ser den vid er sida, som är orsaken dertill?»

Jag ryste. Främlingen fortfor:

«Fastän hon endast är synlig för er hvar tjugufjerde timme, så skall ni veta att hon lemnar er hvarken natt eller dag, och att hon icke skall öfverge er, innan ni lofvat uppfylla hennes önskan?»

«Och hvilken är då denna önskan?»

«Jag är okunnig derom; men hon skall sjelf förklara den för er. Vänta med tålmod lördagsnatten, så skall allt bli upplyst.»

Jag vågade icke fråga honom vidare; han ombytte dertfore talämne, och vi språkade om andra saker. Han talte om personer, som dött för flere hundra år sedan, liksom han

personligen känt dem. Jag kunde icke nämna något så aflägsset land som han icke besökt; och tröttnade ej att beundra hans djupa och vidsträckta insigter. «Edra resor, sade jag, som förskaffat er så många och nyttiga kunskaper, måtte hafva varit er en outöselig källa af nöjen.»

«Nöjen! svarade han, i det han allvarsamt skakade på hafvudet, jag känner inga sådana. Ingen kan föreställa sig mitt grymma öde. Jag har ingen vän i världen, och kan aldrig få någon. Ack! om det vore mig tillåtit att afhända mig mitt eländiga lif! Utan ro och utan fristad, afundas jag dem som få njuta grafvens lugn! Men döden undviker mig, och är döf för mina böner. Förgäfves kastar jag mig i de största faror. Om jag störiar mig i hafvet, kastar vågen mig med afsky tillbaka på stranden; om jag springer i elden, utsläckas dess lågor omkring mig; om jag blottställer mig för röfveres anfall, så mjukna eller afbrytas deras dolkar mot mitt bröst. De mäst uthungrade tigrar rysa vid mitt annalkande, och crocodilen skygger vid åsynen af ett fasligare vildjur än

Han. Gud har tecknat mig med sin förkastelse - stämpel, och alla hans kreatur bäfva för detta olyckliga brännmärke.»

Han förde i det samma sin hand till det sammet som betäckte hans panna, och jag blef varse i hans ögon ett så tydligt uttryck af raseri, förtviflan och grymhet, att jag ryste af fasa. Den okände märkte det.

«Sådan är, sade han, verkan af den förbannelse som hvilar öfver mig. Oaktadt mitt hjertas naturliga välvilja, är det mitt öde att aldrig kunna bli älskad. Afsky och förskräckelse äro de enda känslor mig är tillåtit att ingifva. Ni har redan rönt det, och hvart ögonblick jag fördröjde hos er skulle endast öka er fasa. Jag vill inte plåga er med min närvaro. Farväl tills lördagen; precis midnatten skall jag vara hos er.»

Han gick, och lemnade mig ganska förvånad öfver sitt besynnerliga samtal och uppförande; men det löfte han gifvit, att befria mig från mitt förfärliga spöke, hade re-

dan betydiligen verkat på min hälsa. Theodor märkte det straxt han kom in, och lyckönskade sig mycket öfver att han förskaffat mig bekantskap med STORA MOGOL. Det var ännu tre hela dagar till lördagen. Uppå denna mellantid fortsatte den blodiga nunnan sina nattbesök; men hoppet hade återgifvit mig mera mod, så att hennes åsyn icke nu verkade på mig med samma våldsamhet.

Så snart lördagsnatten inföll, gick jag, för att undvika alla misstankar, till sängs på min vanliga timme; men så snart jag blifvit ensam, klädde jag mig åter, och beredde mig på att emottaga den okände. Han kom midnattstiden, och bar i sina händer en ask, som han ställde på ett hörn af spiseln. Han hälsade mig utan att tala; och jag besvarade hans hälsning på samma sätt. Han öppnade asken. Det första han tog derutur var ett crusifix; han knäföll derföre, betraktade det med en bedröfvad uppsyn och såg upp åt himmelen. Efter några ögonblicks ifrig bön, böjde han sig ända ned till jorden, kysste crusifixet trenne

gångar och steg upp. Derefte tog han ur sin ask en ölvvertäckt bägare, som innehöll en röd liqueur; han hällde några droppar derutur på golvet och, sedan han doppat det yttersta af crusifixet i bägaren, ritade han dermed en ring midt på golvet; han tog sluteligen fram en stor bibel, och gjorde mig tecken att följa sig inom ringen, hvilket jag genast åtlådde.

«Akta er, sade han sakta, att säga ett enda ord; gå icke utom ringen, och om ni vill ert eget väl, så se mig ej i ansigtet.»

Han höll crusifixet i ena handen och bibeln i den andra, och tycktes läsa ganska ifrigt. Klockan slog ett. Jag hörde, efter vanligheten, spöket komma gående uppför trappan; men jag kände mig ej intagen af samma bälvan. Jag väntade dess ankomst med förtröstan. Nunnan steg in i rummet, undvek ringen och stannade. Den okände framumlade några ord, som jag inte förstod. Derpå upplyfte han hufvudet, räckte crusifixet åt spöket och sade med hög och tydlig röst:

«Beatrix! Beatrix! Beatrix!»

«Hvad vill du mig?» frågade spöket med en djup och darrande röst.

«Hvad är det som stör din ro? Hvarföre kommer du att plåga denne unge mannen? På hvad sätt kan din oroliga ande återfå sitt lugn?»

»Jag vågar icke, svarade hon, jag kan icke säga det. Ja, jag ville njuta ro i min graf; men eviga beslut förlänga mitt straff.»

«Känner du, Beatrix, detta blod? Vet du ur hvilkens ådror det flutit? Beatrix, jag befaller dig i Hans namn att svara mig.»

«Har du rättighet att befälla mig?»

Han borttog nu sammetsbändeln från sin panna. Oaktadt hans förbud, kunde jag icke emotstå min starka nyfikenhet, och i det jag kastade en blick på hans ansigte, blef jag varse ett eldrödt kors intryckt emellan hans begge ögonbryn. Den- na syn, fastän hastig som blixten,

slog mig med en så våldsam fasa, att om icke besvärjaren kvarhållit mig vid armen, skulle jag säkert fallit utom ringen.

Då jag åter sansat mig, lann jag att eldkorset gjort en icke mindre stark verkan på den blodiga nunnan. Hela hennes gestalt uttryckte fasa och förskräckelse; alla hennes lemmar skakades af en oemotståndelig bäfvan.

«Ja, sade hon sluteligen, jag bäfvar för detta tecken, och jag lyder er. Vet då att mina ben länge legat obegräfna; de murkna förgätna i Lindens grotta. Denne unge man har endast rättighet att begräfvad dem. Han har, med egen mun, förklarad och gjort mig till herrskarinna öfver hela sin varelse. Han skall icke bli fri från mig, och ej tillbringa någon enda natt utan förskräckelse, ända till dess han högtidligen förbundit sig att samla tillhopa mina ben och lägga dem i sin familjegrav, på sitt slott i Andalusien. Han skall derefter låta läsa trettio mässor för min själs lid; sedan skall jag hvarken o-

roa honom eller någon menniska i världen.»

Sedan besvärjaren långsamt sänkt crusifixet som han höll i handen, och som han alltjämt hållit utsträckt emot nunnan, böjde hon ner hufvudet, och försvann som en skugga. Han förde mig utur ringen, och lade åter in sina saker i asken, hvar efter han vände sig till mig:

«Don Raymond, sade han, ni har hört med hvilka villkor ni kan slippa spöket; nu skall ni lofva att uppfylla hvad det fordrar af er.» Jag gjorde detta löfte med de ord och de formaliteter som den okände föreskref mig.

«Nu, fortfar han, återstår mig inte mer än att upptäcka för er den del af spökets historia som synes er mörk. Vet då att Beatrix bar i lifstiden namnet Las Cisternas. Hon var er farfars fars syster. Såsom er slägtinge, fordrar hennes aska er vördnad, ehuru storleken af hennes brott bör väcka er fasa. Ingen menniska är bättre än jag i stånd att förklara er af hvilken na-

tur dessa brott voro. Jag har personligen känt den helige mannen som stillade det nattbullen hon gjorde på slottet Lindenberg, och jag har följande berättelse af hans egen mun: »

«Beatrice de Las Cisternas antog ganska ung slöjan, icke efter sitt eget val, utan på sina föräldrars uttryckeliga befallning. Hon kände sig då ännu alltför litet själf, för att sakna de nöjen hvilka klosterlefnaden beröfvade henne. Men när hennes varma och vällustiga temperament begynt utveckla sig, öfverlemnade hon sig helt och hållit åt sina böjelser, och beslöt att begagna sig af första tillfälle hon kunde finna, för att tillfredsställa dem. Detta tillfälle yppade sig. Sedan hon undanröjt alla hinder, öfvergaf hon klostret i hemlighet, och flydde till Tyskland med en Baron von Lindenberg. Någon tid lefde hon uppenbarligen med honom såsom hans mätress. Hela Bavern förargade sig öfver hennes oanständiga och tygellösa uppförande. Hennes gästbud och högtidligheter liknade Cleopatras i öfverflöd, och slottet Lin-

denberg blef en tummelplats för de oerhördaste utsväfningar. Föga tillfredsställd med sin lösaktighet, var hon en uppenbarlig Guds förnekerska, gjorde sig ett nöje af att gäckas med sitt klosterlöfte, och älfven med de heligaste religions ceremonier. »

«Med så förderfvade seder, kunde icke Beatrix inskränka sin tillgifvenhet inom ett enda föremål. Korrt efter hennes ankomst till slottet, ådrog sig Barons yngsta bror hennes uppmärksamhet, genom sin resliga växt och jättelika bildning. Hon var ej mäktig att länge tygla sina passioner; men hon fann i Otto von Lindenberg åtminstone sin like i förderfvade seder. Han svarade endast på Beatrix passion, så mycket som han fann nödigt för att öka densamma; och då han bragt den till den höjd han önskat, utfäste han, som ett oundvikligt villkor för sin genkärlek, att hon skulle mörda hans bror. Den olyckliga samtyckte till denna gruffliga begäran. Man utsatte en natt för att fullborda detta mordiska uppsåt. Otto, som bodde på ett litet gods några mil från slottet,

läfvade att möta henne klockan ett i Lindens grotta; och att föra med sig ett visst antal af sina tillgifnaste vänner, med hvilkas tillhjälp han lätt skulle bemäktiga sig slottet, hvarefter hans första omsorg skulle vara att gifva Beatrix sin hand. Detta sista löfte öfvervann alla hennes betänkligheter, i synnerhet som Baron uttryckeligen förklarar, att han, oakadt sin tillgifvenhet för henne, aldrig ärnade göra henne till sin maka.»

«På utsatt natt och timme, under det Baron låg insomnad i sin förrådiska älskarinnas armar, drog hon undan täcket en dolk, och stötte den i sin älskares bröst. Baron drog endast en djup suck, och dog på ögonblicket. Mörderskan skyndade sig hastigt utur sängen, tog en lampa i ena handen och den blodiga dolken i den andra, och begaf sig till grottan. Slottsvaktaren nekade icke att öppna porten för en person, som man i slottet mer fruktade än Baron själf. Beatrix kom, utan att möta något hinder, till Lindens grotta, hvarest Otto efter löfte väntade henne. Han afhörde med

förtjusning hennes berättelse; men innan hon fått tid att fråga honom, hvarföre han kommit ensam, visade Otto henne att han ej behöfde vittnen till detta besök. Som han ville undvika all misstanka af delaktighet, och framför allt var angelägen att skilja sig vid en kvinna, hvars grymma och vildsinta character lät honom frakta för sig sjelf, hade han tagit det beslutet, att utan uppskof förstöra detta farliga verktyg. Han rusade häftigt på henne, ryckte dolken ur hennes hand, och stötte den, ännu varm af sin brors blod, flere gånger i Beatrix bröst.»

«Otto ärfde Baroniet Lindenberg efter sin bror. Mordet blef endast tillskrifvit den flyktade nunnan, och ingen misstänkte honom att hafva haft del i denna gjerning; men om den blef ostraffad från människors sida, tillät icke den guddomliga rättvisan honom att ostörd njuta den blodiga frugten af sitt brott. Beatrix ben, som hvilade ojordade i grottan, uppstego, och hennes vålnad fortfor att bebo slottet. Klädd i sina nunnekläder, till åminnelse af hennes brutna klosterlöfte, beväpnad

med den dolk hon stötte i sin älskares bröst, och alltid bärande den lampa som lyst hennes utgång från slottet, stod hon hvar natt för Ottos säng. Den fasligaste oordning herrskade i hela slottet. De hvällda salarne återskallade af skrik och jämmer; under det hon genomvandrade de långa och åldriga gallerierna, utropade Beatrix ande en oredig blandning af böner och hädelser. Otto kunde icke längre uthärda förskräckelsen af en så förfärlig syn. Hvarje gång hon visade sig, ökades hans fasa; sluteligen fann man honom en morgon död i sin säng. Dermed slutade likväl icke Beatrix nattbuller; utan hon fortfor ännu att spöka i slottet.»

«Lindenbergiska godset tillföll nu en sidoarfvinge som, förskräckt af de berättelser man gjorde honom om den blodiga nunnan, anropade en ryktbar besvärjares bistånd. Denne helige mannen förmådde henne ändteligen att vistas i ett enda rum, och endast på vissa tider utgå derutur. Dömd att lida i hundra år, gick hon hvar femte år, på samma timme hon begått brottet, att besö-

ka den grotta som förvarade hennes ben.»

«Hennes bestraffningstid är för närvarande förlupen; det återstår således inte mera för er, än att uppfylla ert löfte. Jag har befriat er från hennes plågsamma besök, och midt i de sorger som nedtrycka mig, njuter jag någon tröst i den tankan att jag kunnat vara er nyttig. Farväl, unge man; jag önskar er allt godt.»

Här ville den okände gå.

«Dröj, för Guds skull, sade jag, ännu ett ögonblick! Ni har tillfredsställt min nyfikenhet i allt hvad som angår spöket; men var nu äfven så god och underrätta mig, hvem jag har att tacka för en så vigtig tjänst. Ert besynnerliga öde, er ålder, edra långa resor, er odödlighet, och detta kors på er panna! . . . »

Alla dessa frågor, nekade han att besvara; öfvervunnen af min enträgenhet, låfvade han omsider att följande dagen meddela mig de upplysningar,

lysningar jag åstundade. Jag gaf mig tillfreds med detta löfte, och han lemnade mig. Min första omsorg, följande morgonen, var att efterskicka den besynnerlige främlingen. Men föreställ er huru ledsen jag blef då man sade mig, att han redan lemnat Regensburg? Jag lät efterfråga honom; men man upptäckte inte spår till flyktingen. Sedan detta ögonblick har jag aldrig mer hört talas om honom.»

«Hvad! sade Lorenzo, i det han afbröt sin vän, ni har hvarken kunnat gissa eller upptäcka hvilken denne mannen var?»

«Då jag berättade detta äfventyr, svarade marquisen, för min farbror Cardinalhertigen, dömde han efter alla omständigheter, att denne man säkert varit den så vidt bekante *Jerusalems Skomakare*; och jag för min del, har icke kunnat falla på andra gissningar. Jag återkommer till det som rör mig sjelf.»

«Efter detta lyckliga möte, återvann jag hastigt mina krafter och
Andra Del.

min hälsa. Då jag icke mer såg nunnan, blef jag snart i stånd att återvända till Lindenberg. Baron emottog mig med öppna armar. Jag gaf honom förtroende af hela mitt äfventyr. Det var en stor lägnad för honom att höra, det hans hus hädanefter skulle befrias från spökets besök. Jag såg med missnöje att frånvaron inte försvagat Donna Rodoiphas orimliga passion. Uti ett enskilt samtal vi hade tillsammans, sökte hon å nyo att vinna min tillgifvenhet; men, då jag ansåg henne som första upphofvet till allt mitt lidande, uppväckte hennes närvaro, och äfven sjelfva hennes åtanka, endast min affky. Beatrix benrangel blef funnit i grottan, och det var allt hvad jag sökte på Lindenberg. Så snart jag fått det i mitt våld, begaf jag mig genast från Barons gods, och tog vägen till Spanien, ännu en gång beledsagad af den oförsönliga Rodoiphas hotelser, men full af det hemliga hopp, att återfinna min älskade Agnes.»

«Lucas hade med mina saker kommit mig till mötes på Lindenberg. Jag återkom utan någon vi-

dare olyckshändelse till min födelseort, och stannade på min fars slott i Andalusien. Sedan jag med behöriga ceremonier låtit nedsätta Beatrix ben i vår familjegrav, och låtit läsa öfver henne det utfästa antalet mässor, begaf jag mig till Madrid, der jag inte tänkte på något annat än att upptäcka Agnes.»

«Baronessan hade försäkrat mig, att hennes brorsdotter redan antagit slöjan; men jag hade skäligen anledning att tvifla på verkligheten af denna underrättelse, och jag hoppades ännu att återfinna Agnes, fri och i stånd att emottaga min hand. De upplysningar jag erhöll om hennes anhörige voro, att Donna Inesilla affidit, innan Agnes återkomst till Madrid, och att ni, Lorenzo, reste utomlands; men jag kunde icke upptäcka på hvad ort jag skulle ställa ett bref till er. Er far var rest till en af våra provinser för att besöka Hertigen af Medina, och ingen menniska hvarken kunde eller ville säga mig hvar Agnes tagit vägen.»

«Theodor hade, enligt sitt löfte, återkommit till Strasburg, der han

funnit sin morfar död, och sin mor i besittning af hans förmögenhet. Hon sökte förgäfvat att kvarhålla honom hos sig; han öfvergaf henne ännu en gång, och följde mig till Madrid. Theodor anställde på sin sida alla möjliga efterforskningar, för att upptäcka Agnes; men allt utan framgång. Jag begynte förlora allt hopp, då en oväntad händelse åter upplifvade det och kastade mig i en ny irrgång af lidande och faror.»

«Det var omkring åtta månader sedan min ankomst till Madrid, som jag en afton gick på spektaklet, och kom ensam och till fots ganska sent tillbaka till mitt hotel. Fördjupad i ängsliga tankar, märkte jag inte att trenne karlar följt mig ända från theatern. I det jag passerade en ödslig gata, anföllo de mig alla på en gång, med största ursinnighet. Jag steg några steg tillbaka, drog min värja och höll min kapp hopvecklade på vänstra armen. Nattens mörker gynnade mig, så att större delen af deras styng endast träffade kappan, och jag var tillika så lycklig att utsträcka en af mina fiender för mina fötter. Emedertid hade jag blifvit sårad på flere ställen,

och de andra begge anföllo mig så häftigt, att jag oundvikligt blifvit mördad, om icke en okänd, som hört klangen af värjorna, skyndat till min hjälp, åtföljd af flere betjenter med faklor. Vid deras ankomst togo de tvenne mördarne flykten, och kommo undan i mökret.»

«Den okände vände sig till mig med mycken höflighet, och frågade mig om jag var sårad. Redan afmattad genom förlusten af mycket blod, ägde jag knappt styrka att tacka honom. Jag bad honom befalla sin betjening föra mig till Las Cisternas hotel; men jag hade inte förr nämndt detta namn, än den okände, som sade sig vara vän af min far, ej ville tillåta att jag fördes så långt innan mina får blifvit undersökte. Han tillade att han bodde i granskapet, och utbad sig att få föra mig i sitt hus. Han gjorde detta på ett så förbindande sätt, att jag icke kunde neka honom; och stödd vid hans arm, befann jag mig inom några ögonblick, vid porten af ett präktigt palats.»

«Idet jag kom in, såg jag en gam-

mal gråhårig tjenare som tycktes vänta min ledsagare, och frågade honom, «om hans höghet Hertigen snart skulle återkomma till Madrid. Nej, svarade han, jag har fått underrättelse att han tänker ännu blifva några månader på landet.» Min befriare lät nu kalla husets Läkare. Jag blef förd i ett ganska vackert rum, och lagd på en hvilsäng. Sedan läkaren undersökt mina sår förklarade han att de voro föga farliga; emedlertid rådde han mig att inte blottställa mig för nattkylan; och den okände bad mig med sådan artighet betjena mig af en säng i hans hös, att jag samtyckte att stadna qvar öfver natten.»

Sedan jag blifvit ensam med honom aflade jag mina tacksägelser, på ett mera förbindade sätt än jag dittills förmått göra.

«För all del, sade han, tala inte derom; det är jag som bör skatta mig lycklig att ha kunnat göra er denna lilla tjenst, och jag är min dotter förbunden, för det hon så länge uppehållit mig i Sancta Clara kloster. Jag har alltid burit den

största högaktning för marquis de Las Cisternas, och fastän jag inte haft tillfälle att förbinda mig med honom så nära som jag önskat, är jag ganska glad att få göra bekantskap med hans son. Tro mig, min marquis, att min bror, i hvars hus ni nu befinner er, skall bli ledsen öfver att han ej varit hemma! men jag är ålagd att vara värd i Hertigens frånvaro, och jag vågar i hans namn försäkra, att allt hvad som fins i Medinas palats står till er tjenst.»

Föreställ er, Lorenzo, om ni kan, min bestörtning, då jag i min befriares person upptäckte Don Gaston de Medina, Agnes och er far! och då jag hörde af hans mun att Agnes var i klostret Sancta Clara? Men den glädje som denna upptäckt skänkte mig, blef något förminskad, då jag af hans svar, på några af mina frågor som jag gjorde honom med en tämmeligen liknöjd uppsyn, fick veta, att hans dotter icke allenast antagit slöjan, utan äfven aflagt sitt löfte. Emedlertid bedröfvades jag inte mycket af denna nyhet, tröstad af den tanken att min farbrors anseende vid hofvet i Rom snart skulle häfva

detta hinder, och att jag lätt kunde utverka hennes frikallelse. Jag lät därför icke märka någon oro, och visade mig endast sysselt med att betyga Don Gaston min erkänsla, och att vinna hans vänskap.

En betjent, som i detta ögonblick inträdde i rummet berättade mig, att den mördaren jag sårat gaf ännu något tecken till lif, och äfven att han begynte tala. Jag bad att man skulle föra honom till min fars hotel, efter jag önskade sjelf förhöra honom, och veta hvilka orsaker förmått honom, att trakta efter mitt lif. Don Gaston, som äfven var nyfiken att veta dem, bad mig att förhöra mördaren i sin närvaro; men af tvenne orsaker var jag föga benägen att tillfredsställa hans nyfikenhet; den första orsaken var att, då jag redan gissade hvarifrån försätet kom, jag ej trodde mig böra lägga under hans ögon hans systems brott; och den andra, att jag fruktade, i fall han igenkände mig för Alphonzo d'Alvarada, det han skulle taga något utomordentligt steg, för att hindra mig att se Agnes. Det jag kände af Don Gastons character öfvertygade mig att

det skulle varit en obetänksamhet att upptäcka för honom min kärlek för hans dotter, och med det samma söka förmå honom att antaga mitt tillbud. Jag lät honom derföre förstå, att som jag misstänkte ett visst fruntimmer hafva del i denna händelse, och som jag hade mina orsaker att önska det hennes namn blef okänt, trodde jag mig böra höra denne mannen enskildt. Don Gastons granlagenhet tillät honom icke att vara envis, utan mördaren blef förd till mitt hotel.

Morgonen derpå tog jag afsed af min värd, som samma dag skulle fara tillbaka till Hertigen. Mina blessurer voro så lindriga att jag endast en liten tid behölde bära min arm i band. Läkaren som undersökte mördarens sår förklarade det dödligt, och han dog verkligen några minuter derefter, sedan han bekänt att Donna Rodolpha tillställt detta försåt. Min enda önskan var nu att uppsöka och återse Agnes. Jag skall inte dölja för er, Lorenzo, de medel jag använde för att vinna mitt ändamål; jag köpte den gamle

trädgårdsmästaren, hvilken införde mig i klostret Sancta Clara, förklädd till bonde. Jag blef till och med framförd för Abdissan, och af henne antagen till trädgårdsdräng. Jag såg Agnes flere gånger innan hon igenkände mig. Många gånger hörde jag hennes gamla och stränga Abdissa, under det de spatserade tillsammans, förebrå henne sin beständiga nedslagenhet, föreställa henne, att det i hennes ställning vore ett brott att begråta förlusten af en älskare, och att det, i hvad ställning som helst, vore en dårskap att förja en otrogen. Agnes igenkände mig ändteligen; och det är här, Lorenzo, som jag har behof att till mitt rättfärdigande åberopa mig vår gamla vänskap, och den kännedom ni har om min obefläckade heder; det är här som jag får lof att anropa ert öfverseende. Jag utesluter onyttiga vidlyftigheter: Agnes älskade mig. Då jag ändteligen fann ett gynnande tillfälle att tala med henne utan vittnen, nekade hon, till åttlydnad af sin fars vilja och sitt aflagda löfte, att höra mig; men hon hörde mig likväl efter många böner och föreställningar. Jag urskuldade mig full-

komligt i hennes ögon, sade henne allt hvad jag hoppades, och fick hennes samtycke att gynna mitt förslag. Hvarje natt begaf hon sig till ett aflägsset rum, som trädgårdsmästaren förskaffat mig. Der svor jag henne en evig ömhet. Påminn er, Lorenzo, vår så länge tvingade kärlek, mitt lidande, renheten af mina afsigter, och min fasta föresats att aldrig äga någon annan maka än Agnes; påmin er hennes oskuld, och det våld man gjordt på hennes känslor. Hvad skall jag ändteligen säga er? I ett ögonblick af förtjusning, glömde vi den fara hvarföre vi blottställde vår inbördes ömhet, till dess vi blefvo varse att kärleken förvillat oss begge, att Agnes löften voro brutna, och att hon var min maka.

Här gaf Lorenzo tydliga tecken till missnöje. Marquisen blickade honom i det han kallade honom sin vän, sin bror, och fortfor:

Sedan första förtjusningen var förbi, ryste Agnes för hvad som händt. Kärleken lemnade genast rum för ånger och fruktan, och hon

gjorde mig bittra förebråelser; uppfylld af fasa, slet hon sig ur mina armar, och flydde till sitt rum. Sedan detta ögonblick har jag blott sett henne en enda gång, och det var på ljusa dagen, under det hon spatserade med en af nunnorna, som tycktes vara hennes vän, och med hvilken jag sett henne flere gånger. Hon kastade en sorgsen blick på mig, och vände bortt hufvudet.

Samma dag om aftonen förklarade trädgårdsmästaren, att han icke mera kunde hysa mig. «Den unga nunnan, sade han, har hotat mig att, om jag forifore att insläppa er i trädgården, skulle hon sjelf för Abdissan upptäcka alltsammans. Hon sade äfven att er närvaro plågade henne, och att ni, om ni ännu ägde någon aktning för henne, inte skulle söka att få se henne mer. Ursägta mig då, om jag säger er att det inte är mig möjligt att längre dölja er här. Om Abdissan fick veta hvad jag gjort för er, skulle hon inte allenaast ge mig afsked, utan äfven låta anklaga mig att hafva ohelgat hennes kloster, och kan-

ske låta kasta mig i inquisitionens fängelse.»

Jag bestridde förgäfves hans beslut, han nekade mig att mer slippa in i trädgården, och Agnes förtlor att hvarken vilja höra eller se mig. Omkring fjorton dagar derefter blef min far anfallen af en häftig sjukdom, som nödgade mig att resa till Andalusien; jag begaf mig dit, och fann honom nära döden. Ehuru hans sjukdom från början blifvit ansedd för dödlig, drog den likväl ut flere månader. Derefter uppehölls jag ännu någon tid i Andalusien af mina affairers i ordning ställande efter min fars död. Men vid min återkomst till Madrid, för fyra dagar sedan, fann jag före mig i mitt hotel följande bref. Här öppnade marquisen en bureau-låda och framtog ett hoplagt papper, som han öfverlemnade åt sin vän; Lorenzo öppnade det, igenkände sin systers hand, och läste:

«I hvilken afgrund af qual har «du icke störtat mig! Raymond, du «har gjort mig lika brottslig med «dig. Jag hade beslutit att aldrig

«mer återse dig, att glömma dig om
«det vore möjligt, och äfven att ha-
«ta dig. En varelse, för hvilken jag
«redan känner en moderlig ömhet,
«anropar mig om förlåtelse för min
«förförare, och förmår mig att å-
«terfordra hans kärlek. Raymond,
«ditt barn lefver redan i mitt sköte.
«Jag fruktar Abdissans hämd; jag
«darrar för mig sjelf, och ännu mer
«för den oskyldiga varelse hvars lif
«beror af mitt. Vi skulle begge va-
«ra förlorade, om man upptäckte
«mitt tillstånd. Råd mig därför,
«underrätta mig hvad jag bör göra,
«men sök inte att få se mig. Trä-
«gårdsmästaren, som öfverlemnar dig
«detta bref, har fått sitt afsked; den
«som kommit efter honom, är af en
«beproofvad trohet. Den enda ut-
«vägen att lemna mig ditt svar, är
«att dölja det under S:t Dominici
«stora bild i Dominicaner-kyrkan,
«dit jag alla torsdagar går att bigta
«mig. Jag kan lätt taga det der,
«utan att någon skall märka det.
«Jag vet att du för det närvarande
«inte är i Madrid; behöfver jag be-
«dig skrifva mig till strax vid
«din återkomst? Visst icke. Ack!
«Raymond, min belägenhet är gruf-

«lig! Tvungen att ingå i ett stånd,
«hvars pligter jag känner mig föga
«skicklig att uppfylla, öfvertygad om
«dessa pligters helighet, och förförd,
«Gud! af den man jag älskade öf-
«ver allt i verlden, ser jag mig
«bragt i den grymma nödvändighet
«att välja mellan död och mened.
«Min svaghet, den moderliga ömhe-
«ten tillåta mig ej att betänka mig.
«Min fars död, timad sedan vår skils-
«mässa, undanrödjer ett af de stör-
«sta hindren för vår förening. Min
«far hvilar i grafven, och jag behöf-
«ver inte mer frukta för hans vrede;
«men Guds vrede, o Raymond!
«hvilken kan undandraga mig den?
«Hvilken skall skydda mig emot mitt
«eget samvetes rop? Jag vågar icke
«uppehålla mig vid dessa tankar,
«de skulle göra mig ursinnig. Mitt
«beslut är taget, skaffa mig fri från
«mitt löfte, och jag följer dig. Skrif
«mig till, o min maka! säg mig, att
«frånvaron inte försvagat din kär-
«lek! säg mig, att du frälsar ditt o-
«skyldiga barn och dess olyckliga
«mor från döden. Jag är ett rof för
«alla förskräckelsens qual. Det sy-
«nes mig som alla som fästa sina ögon
«på mig, läsa i mitt ansigte min

«hemlighet, och min vanära. Du, «Raymond, är orsaken till allt mitt «lidande. Ack! då mitt hjerta be-
«gynte att älska dig, hvad det var
«långt ifrån att förmoda dessa be-
«dröfliga följder af dess kärlek!»

«Agnes.»

Sedan Lorenzo läst detta bref, återlemnade han det med tystnad. Marquisen lade det tillbaka i sin bureau, och fortfor:

Denna så oväntade, men så högeligen åstundade nyhet, uppfyllde mig med glädje. Min plan blef genast anlagd.

Då jag upptäckt Agnes tillflyktsort, och som jag inte tviflade på det hon var benägen att lemna klostret, hade jag redan förtrott hela saken åt CardinalHertigen de Lerma, som genast sysselsatte sig med att utverka den nödvändiga bullan. Jag har lyckligtvis försummat att hindra hans företag, och ett bref som jag nyss erbållit från honom, underrättar mig att han alla dagar väntar svar från hofvet i Rom. Jag tänkte med tålmod afbida detta svar, men

Cardinalen har rådt mig att, om det vore möjligt, föra Agnes ur klostret utom Abdissans vettskap, emedan han förmodade, det hon inte utan stort missnöje skulle släppa ett ungt fruntimmer, af så högt stånd, ifrån sig, och kanske äfven anse hennes afsägelse som en skymf för Sancta Claras kloster. Han beskriver denna Abdissa som en qvinna af ett våldsamt och hämdgirigt sinnelag. Jag fruktar att hon kunde instänga Agnes i sitt kloster, bedraga vårt hopp, och göra Påfvens bref utan verkan. För dessa orsakers skull, har jag beslutit att bortföra Agnes, och dölja henne på ett af Cardinalens gods, ända till dess bullan hinner anlända; han gillar mitt förslag, och försäkrar mig, det han är färdig att lemna den vackra flyktingen en fristad. Jag har till en början, låtit hemligen fasttaga och föra till mitt hotel den nya trädgårdsmästaren i Sancta Clara. Derigenom har jag erhållit trädgårdsnyckeln i mitt våld; det återstod mig inte mer än att bereda Agnes på sin flykt, och det var det jag gjorde genom det brefvet, som ni såg mig lägga på det stället hon anvist mig. Detta bref underrättar

henne, att jag är färdig att emottaga henne i morgon vid midnatten, och att allt är färdigt för hennes snara och säkra befrielse.

Ni känner för närvarande, Lorenzo, hela historien om min kärlek; ni är nu i stånd att dömma om mitt uppförande, och att finna falskheten af de berättelser man gjordt er. Jag upprepar ännu en gång inför er, att mina afsigter, i anseende till er syster, alltid varit rena och hederliga; och att mitt uppsåt och min enda önskan beständigt varit att äga henne till maka. Jag hoppas att ni nu förlåter ett ögonblicks förvillelse; och att ni sjelf är mig behjelpig att godtgöra det lidande jag beredt henne, samt att försäkra mig om en rättmätig besittning af hennes person och hjerta.

FEMTE CAPITLET.

«O Ni, som på fåfängans lätta, för smicker-vindar seglande bark, dåraktigt stigen om bord för ryktets färd, bereden er på alla skiften af en stormig resa. Edert öde är att beständigt vara upphöjda på spetsen af vågorna eller nedstörtade i djupet; hvilken som sträfvar efter äran, skall endast njuta korta stunder af hvila; upplifvad af en fläkt, skall en annan förstöra honom.»

POPE.

Sedan Marquisen således slutat berättelsen om sina äfventyr, begynte Lorenzo, efter några ögonblicks tystnad:

«Raymond, sade han i det han tog hans hand, hederns stränga laggar fordra att jag i edert blod af tvår den skymf ni tillfogat min familj; men efter de särdeles omständigheter ni berättat mig, kan jag inte anse er som fiende. Jag finner att frestelsen varit för stor, och att det fordrats mer än mensklig dygd, för att emotstå den. Mina föräldrars fördomar äro endå orsaken till alla dessa olyckor; de förtjena större fö-

rebräelser än Agnes och ni sjelf. Det framfarna kan icke ändras, men det kan upprättas genom er förening med min syster. Ni har varit, och ni skall ännu vara min bästa vän. Jag har för Agnes den största ömhet, och om jag haft att välja en maka för henne, hade jag ej valt någon annan än er. Fullfölj derföre ert företag. Jag skall i morgon afton vara er följaktig, och sjelf föra Agnes till Cardinalens gods. Min närvaro skall rättfärdiga hennes uppförande, och försvara henne emot allt tal i anseende till hennes flykt ur klostret.»

Marquisen betygade honom sin erkänsla. Lorenzo underrättade honom att han icke mer behöfde frukta Donna Rodolphas fiendskap. Hon hade redan för fem månader sedan, i ett anfall af vrede, fått slag och dödt några timmar derefter. Sedan talade han om Antonia och hennes mor. Marquisen blef ganska förvånad att få höra talas om dessa nya släktingar. Hans far hade burit sitt hat till Elvira ända i grafven, och hade aldrig låtit honom förstå att han visste hvad det blifvit

af enkan efter hans äldre bror. «Ni har haft rätt att förmoda, sade Don Raymond till sin vän, det jag med nöje skulle erkänna min svägerska och hennes älskvärda dotter. Beredelserna till Agnes flykt tillåta mig ej att i dag göra dem mitt besök; men jag ber er, Lorenzo, att försäkra dem om min vänskap, och att för min räkning försträcka dem de penningar de kunna behöfva.» Lorenzo lofvade uppfylla hans vilja, så snart han kunde upptäcka hvar Elvira bodde. Han tog derefter afsked af sin tillkommande sväger, och återvände till Medinas palats.

Det begynte dagas då Marquisen begaf sig till sin sängkammare. Som han visste att hans berättelse skulle räcka i flere timmar, och som han inte ville bli störd, hade han vid sin hemkomst befallt, att man ej skulle vänta på honom. Han blef derföre litet förundrad, att ännu finna Theodor i förmaket. Han satt vid ett bord med en penna i handen, och var så sysselsatt, att han inte blef varse sin herre; Marquisen betraktade honom några ögonblick.

Han skref några rader, höll opp, begynte åter skriva, och log åt sina idéer, i hvilka han syntes ganska intagen. Sluteligen lade han pennan ifrån sig, sprang opp, och ropade, under det han slog tillsammans händerna med en glad uppsyn: «se så, nu är det färdigt, skönt! skönt!»

Gossens förtjusning blef afbruten af ett högt skratt.

«Hvad är det som är så skönt?» sade Marquisen, som gissade hvad han var sysselsatt med för arbete.

Ynglingen blef förskräckt och rodnade, sprang till bordet, tog hastigt sitt papper och gömde det i barmen.

«Jag visste inte att nådig herrn, var här. Kan jag vara till någon tjänst? Lucas ligger redan.»

«Jag ärnar också lägga mig, så snart jag sagt dig mina tankar om dina verser.»

«Om mina verser, nådig herre?»

«Ja, Theodor, jag är säker om att endast versguden så länge kun-

mat hålla dig vaken. Visa mig dem; det skall bli rätt roligt att få se något nytt prof af ditt snille.»

«Nådig herre, de förtjena verkligen inte er uppmärksamhet.»

«Jag tror att de äro sköna, efter du själf sagt det. Fort, läs se, jag lofvar dig att inte vara en sträng domare.»

Den älskvärde gossen öfverlemnade honom sitt papper med en ganska nedslagen uppsyn; men det nöje som lyste i hans ögon, igenom hans lotsade modfärdighet, förrådde hans unga hjertas fåfänga. Marquisen log då han såg hvad som tilldrog sig i gossens själ. Han satte sig, och Theodor, hemligen delad mellan hopp och fruktan, sökte med en obeskriflig oro, att i sin herres ansigte läsa verkan af sina verser.

KÄRLEKEN OCH ANACREON.

Hemsk var natten, kylig vinden,
 Frostig glänste tallens gren;
 Då med handen under kinden,
 Lyssnande hur stormen liven,
 Gubben satt vid brasans sken.

Tyst han såg den glada lågan,
 Tänkte sig i fordna år,
 Då i dörren vänligt står,
 Gossen med den gyldne lågan,
 Och de rosenkrönte hår.

Hell Anacreon! han säger:
 Hvarför gömd i detta tjäll
 Flyr du nöjets ljufva läger?
 Men ännu i denna qväll
 Skall jag se dig glad och säll.

Hvad? bedrägligast bland gudar?
 Svarte gubben kall och tvär:
 Tror du facklan som du bär
 Smälter, här bland vinterns skrudar,
 Detta bröst, som stelnadt är?

Ser du ej min plöjda panna,
 Och mitt öga skumt och släckt,
 Älderdomens makt besanna.
 Känn, min-kalla andedrägt
 Isar sjelfva Cyperns flägt.

Löjets och behagens flockar
 Skämta här ej kring om miga
 Nej, uppå min mörka stig
 Falla snö ur dessa lockar;
 Fly, du annars kyler dig.

Säkert

Säkert nu i Paphos lunder
Kallar dig en blygsam mö:
Dessa äro nöjets stunder —
Skynda att dess qval förströ
Genom ljufva drömmars under.

Främja Damons nya ränker,
Blomsterströ en Phrynes spår,
Le åt Hymens dolda tår.
Nöjet blott en blink du skänker,
Men åt smärtan längd af år.

Tro ej mer att kunna skryta
Af ditt välde öfver mig,
Att mitt hjertas skick förbyta!
Nej till Gnido skynda dig:
Hör hur stormarne här ryta.

Menar du jag glömt de plågor
Du mig gaf i Pyrrhas band?
Nej; jag känt din guda hand:
Du, du tände dessa lågor,
Och sen log åt deras brand.

Ja, jag mins de slösta böner
Som jag tömde kär och svag;
Hasta nu till glädjens söner
Som åkalla dig i dag,
Gack, dem gudaskön bedrag.

Andra Del.

G

Helt förundrad Astrild frågar:
 Glömskling! hatar du din vän?
 Gå, i sjelfva hädelsen
 Ser jag än hur nitet lågar
 Hos den forдне dyrkaren.

Och om en bland Greklands sköna
 Varit obevekligt tvär;
 Har du ej förtjust fått röna
 Hundra, tände af begär,
 Färdige att dig belöna?

Och ändå du glömma dristar
 Dessa ljufva blomsterband?
 Men välgerningar i sand
 Och ett fel i klippan ristar
 Mennskans otacksamma hand.

Hör, Anacreon, från bålen
 Hvem till floden förde dig,
 Vid den tända middags-strålen;
 Der som Lesbia blottat sig?
 Då, bedrog jag äfven dig?

Och i skymningen vid bäcken,
 Mins du jag dig visade
 Cynthia vårdslös, slumrande
 I den mörka jasmin-häcken:
 Då, hyad du mig dyrkade!

MUNKEN.

147

Och när Daphne genom dalen
 Flydde som en jagad hind,
 Hur jag smög dig bakom alen,
 Der du i en blomstervind
 Kysste tåren från dess kind.

Har du äfven glömt den dagen,
 När uti Chariters dans,
 Skön i vårens första glans,
 Yngsta systemen af Behagen
 Räckte dig sin blomsterkrans?

Då, du på mitt altar rökte,
 Och mitt låf på lyran slog:
 Vinet ej din sällhet ökte,
 Om ej Astrild bägarn tog,
 Och i festen mot dig log.

Men jag ser ditt öga glimmar,
 Och ditt hjerta höjer sig:
 Kom, Anacreon, till mig!
 Se, än Cypris stjerna strimmar
 Der i molnet öfver dig!

Drick och älska, lyran stränga,
 Och din fordna sällhet kään;
 Så skall hos dig kärleken
 Gracernas besök förlänga,
 Och förjaga ledsnaden.

Mild, som solen fästet gläder,
 Kärleken ur vingen drog
 En af purpur skiftad fjäder,
 Räckte skalden ömt och log,
 Som strax hänryckt lyran tog.

Och omkring hans hjessa flyger
 Bildningarnas rika tropp,
 Och med blodets snabba lopp
 Känslan ljuf till hjertat smyger,
 Åtföljd af de glada hopp.

Kärlek, kärlek lyran klingar,
 Och strax vintern, vid dess namn,
 Hastar bort på tunga vingar,
 Och från flodens smälta famn
 Svalan opp i dalen svingar.

Skogarne förnöjde skaka
 Sina snöbetäckta hår,
 Och den blida västans spår
 Följas af hans unga maka,
 Som med sippor dem besår.

Löfven foglarne ren skydda;
 Fauner, Nymphor, dansande,
 Nalkas Sångarns glömda hydda,
 Dricka, sjunga, älska, le,
 Och åt våren offer ge.

Tjust Anacreon hörs sjunga:
Fritt, från stridens höjda char,
Hjeltarne må dödar ljunga!
Kärleken min dyrkan har,
Och hans segrar skal jag sjunga.

Han skall lifvets flykt fördröja
Än för mig bland flickors tal,
Och min stig med rosor hölja,
Och utur en krönt pocal
Sist mig räcka Lethens bölja.

Marquisen återlemnade Theodor sitt papper med ett uppmuntrande leende.

«Ditt poem behagar mig rätt mycket, sade han; emedlertid bör du icke lita för mycket på mitt omdöme; ty i vitterheten är jag inte mycket pålitlig domare. Det hände mig en gång att göra en tre, fyra rader vers; de voro ömma och begyntes med dessa ord: *Jag tillhör dig, du tillhör mig, &c.*; emedlertid har deras verkan varit så litet tillfredsställande för mig, att jag dyrt lofvat att aldrig i min lifstid göra någon enda mer. Och dig, Theo-

dor, bör jag säga att du aldrig kan välja ett farligare göromål än att skriva vers. En författare, vare sig god, elak eller medelmåttig, är en olycklig varelse som hvar och en tror sig berättigad att anfälla. Ganska få äro skickliga att skriva en bok; men hela världen tror sig i stånd att bedömma den. Ett dåligt arbete för sitt straff med sig: det är förakt och åtlöje. Ett godt väcker afund, och ådrager sin författare tusende ledsamheter; han ser sig anfallen af en skur partiska och illskona critiquer. En finner fel i hans plan, en annan i stilen, den tredje finner den omoralisk, och om de inte lyckas att finna fel hos sjelfva arbetet, söka de att skymfa författaren; de skola utan skonsamhet lägga i full dag alla omständigheter, som kunna kasta åtlöje på hans character, eller hans enskilda lefnad, och söka att såra människan, om de inte kunna komma åt skribenten. Med ett ord, att ingå på litteraturens bana, det är att uppenbarligen blottställa sig för alla afundens, åtlöjets, föraktets och äfven smädelsens pilar. Jag vet att en ung författare, äfven i detta finner uppmun-

tran och tröst. *Lopez de Vega*, säger han till sig sjelf, och *Caldeerne* hafva äfven haft obilliga och afundsjuke häklare, och ställer sig blygsamt i samma class. Jag vet att dessa visa anmärkningar inte fästa sig i ditt sinne, att lusten till vitterhet är ett obotligt ondt, och att det ej är lättare för dig att upphöra med skriva, än för mig att upphöra att älska; om du likväl icke helt och hållet kan motstå den poetiska yran, så haf åtminstone den försiktigheten att icke meddela dina verser åt andra än dem, af hvilka du är säker att vinna bifall.»

«Således finner nådig herrn att mina verser äro dåliga?» frågade Theodor med en misslynt uppsyn.

«Jag säger inte det. Jag har tvärtom sagt att de rätt mycket behaga mig; men min vänskap för dig gör mig misstänkt för partiskhet, och andra kunna fälla ett mindre gynnande omdömme derom. Jag bör tillika säga dig, att äfven min vänskap ej förblindar mig så långt, att jag icke ser i dem flera fel. Jag finner der, till exempel, en för stor

mängd metaphorer. Styrkan af dina verser ligger i allmänhet mer i orden än i tankan; åtskilliga rader äro der endast för rimmets skuld, och större delen af de bästa ideerna äro lånte ur andra poeter, fast du sjelf inte vet af denna stöld. Dessa vårdslösheter kunde ursäktas i ett vidlyftigt arbete, men ett så litet poem borde vara felfritt.»

«Det är sant, nådig herre; men jag ber er besinna att jag endast skrifver för mitt nöje.»

«Dina fel äro just derföre mindre att ursägta. Man kan förlåta dem några vårdslösheter som skrifva för sin utkomst, och äro tvungna att fullborda sina arbeten på utsatt tid, samt blifva betalda efter arbetets tjocklek och icke efter dess godhet; men de, hvilka ingen nödvändighet tvingar att blifva författare, som endast skrifva för ära, och alltid hafva tid att granska och fullkomna sina skrifter, deras fel äro oförlåtliga, och kalla öfver arbetet den strängaste kritik.»

Marquisen steg opp. Då han såg

Theodor modfälld och nedslagen,
tillade han leende:

«Emedlertid behöfver du alldeles inte skämmas för dessa verser. Deras sammansättning är tämmeligen lätt, och ditt öra säkert. Läsningen af ditt lilla poem har gjort mig mycket nöje; och om det inte vore allt för mycket begärt, så skulle jag vara dig mycket förbunden om jag fick en afskrift deraf.»

Ynglingens ansigte uppkalnade vid dessa sista ord; som han inte märkt det hälften uppriktiga, hälften ironiska löje som åtföljde denna bön, skyndade han sig att lofva den begärda afskriften. Marquisen gick in i sin sängkammare, glad att hafva gifvit Theodors fåfanga denna lilla läxa, kastade sig på sin säng, insomnade och hade behagliga drömmar om den sällhet som hans förestående förening med Agnes lofvade honom.

Vid sin återkomst till Medinas palats, begärte Lorenzo sina bref; han fann åtskilliga som väntade ho-

nom, men inte det han väntade; Leonella hade icke kunnat skriva honom till samma afton. Hon hade allenast haft tid att skicka ett bud till Don Christoval, på hvilken hon smickrade sig hafva gjort ett tämmeligen djupt intryck, och hvilken hon framför allt ville underrätta hvar han kunde råka henne. Vid sin återkomst från kyrkan, hade Leonella berättadt sin syster hur en ganska älskvärd cavaljer bevist henne de mest utmärkta artigheter, och huru hans vän åtagit sig att utföra Antonias sak hos Marquis de Las Cisterernas. Elvira var mycket mindre nöjd med denna berättelse, än den som gjorde den. Hon förebrådde sin syster den oförsiktiga öppenhetighet hvarmed hon förtrott en okänd hemligheten af sina affairer, och fruktade att ett så obetänksamt steg skulle göra Marquisen missnöjd med henne; men hon gömde i sitt hjerta sin hufvudsakligaste fruktan. Hon hade blifvit varse att Antonia rodnade så ofta Lorenzos namn nämndes. Hvar gång det blef fråga om honom, vände den blygsamma och förvirrade Antonia talet på Ambrosio. Som Elvira märkte detta unga

hjärtats rörelser, förböd hon Leonella, att skriva till de begge cavaljererne. En suck som undföll Antonia, styrkte den försiktiga modern i sin förmodan.

Men Leonella hade på sin sida beslutit, att göra efter sitt hufvud; hon ansåg sin systers noggranhet för en hemlig afund: Elvira fruktade förmodligen, tänkte hon, att hennes syster skulle bli förnämare än hon sjelf. Leonella skref således i hemlighet till Lorenzo följande billet, som blef honom tillställd då han vaknade:

«Ni anklagar mig utan tvifvel, Signor Lorenzo, för otacksamhet och försummelse, men jag svär vid min jungfruliga ära att det inte var mig möjligt att i går uppfylla mitt löfte. Jag vet inte med hvad ord jag skall berätta huru besynnerligt min syster svarat på er anständiga önskan, att få besöka henne. Min syster är en alltför underlig människja, ehuru hon har sina goda egenskaper; men hon är afundsjuk på mig, och det gör att hennes ideer ofta synas mig obegripliga. Då hon fick veta att

er vän bevist mig några artigheter, har hon tagit fasligt illa vid sig, klandrat mitt upplörande och uttryckligt förbudit mig att låta er veta vår adress; men min erkänsla för de goda tjänster ni lofvat göra oss, och, skall jag bekänna det? min åstundan att återse den älskvärde Christoval, tillåta mig inte att följa hennes råd. Vi bo, på *Sanct Jago-gatan*, fjerde porten från *Alborniska* palatset snedt emot barberaren *Miguel Cælo*. Ni kan fråga efter Donna Elvira Dalfva, som är min systers namn efter sin far, hvilket hon fortfar att bära, efter sin svärfars uttryckeliga befallning. Ni finner oss säkert i afton klockan åtta; men lät inte undfälla er ett enda ord, som kan ge min syster anledning att misstänka, det jag gifvit er denna underrättelse. Om ni träffar Grefve d'Ossorio, så säg honom, — jag rodnar att bekänna det, att äfven hans närvaro skall vara högst angenäm för den ömma

«Leonella»

Dessa sista ord voro skrifna med rödt bläck, för att beteckna den täcka rodnad som höljde Leonellas kinder då hon skref dessa ord, som

så uppskrämde hennes jungfruliga blygsamhet.

Sedan Lorenzo läst denna billet, lät han öfverallt söka Don Christoval; men då han intet på hela dagen kunnat finna honom, tog han det beslut att ensam besöka Elvira, till Leonellas stora bedröfvelse. Som den betjenten, hvilken han bedt anmäla sig, sagt att Elvira var hemma, kunde hon inte undvika hans besök; det var likväl inte utan missnöje, som hon samtyckte att emottaga honom. Detta missnöje föröktes ännu mer genom de synliga rörelser som hans ankomst, och framför allt hans närvaro, verkade hos Antonia. Lorenzo var väl växt; hans anletsdrag voro talande, och hans åtbörder af naturen ganska intagande. Elvira beslöt, då hon fick se honom, att emottaga honom med en kall höflighet, afslå all den tjenst han kunde erbjuda henne, under det hon visade sig tacksam emot hans höflighet, och att låta honom förstå, utan att emedertid stöta honom, det hon skulle vara glad om han för framtiden ville befria henne från sina besök.

Då han kom in fann han Elvira, som var opasslig, sittande på en hvilsäng. Antonia satt vid sin sybåge, och Leonella, klädd som herdinna, läste *Diane de Monte-Mayor*. Lorenzo väntade sig att finna i Elvira, ehuru hon var Antonias mor, Leonellas syster och dottren af en hederlig Skomakare i Cordua. Ett enda ögonkast var tillfyllest för att taga honom ur sin villfarelse; han såg ett fruntimmer af ett ganska ädelt utseende, och skön ännu, ehuru tiden och sorgerna betydligt förändrat hennes anletsdrag. Hennes ansigte var allvarsamt; men denna allvarsamhet var mildrad af en intagande godhet. Lorenzo trodde att hon i sin ungdom liknat Antonia, och begynte med att betyga sin förundran öfver den afledne Grefve de Las Cisternas obilliga fördom. Hon bad honom sätta sig, och satte sig äfven sjelf.

Antonia emottog honom med en hastig hälsning, och fortfor att arbeta. Hon lutade sig ända ned mot sin sybåge, för att dölja sin rodnad. Tanten ville göra sig blygsam; låtsade rodna och darra, höll ögo-

nen nedslagna, och beredde sig på att emottaga Don Christovals complimenter, hvilken hon trodde inkommit med Medina; men slutligen såg hon sig omkring, och blef till sin stora harm varse att Medina var ensam. Som han talte med Elvira om Don Raymond, afbröt den otåligen Leonella honom och frågade efter hans vän?

«Ack! Signora, svarade Lorenzo, som önskade att stå väl hos henne, med en misslynt uppsyn, hvad han skall vara ledsn att hafva gått miste om detta tillfälle, att betyga er sin vördnad! en af hans släktingars hastiga sjukdom har nödsakat honom att med skyndsamhet lemna Madrid; men var försäkrad att hans första omsorg vid sin återkomst, skall vara att komma och kasta sig för edra fötter.»

Som han sade dessa ord, mötte hans ögon Elviras, hvars allvarsamma och uttryckfulla blick förebrådde honom att hafva sagt en osanning. Leonella var på sin sida äfven lika så litet tillfreds med detta svar. Flåt och missnöjd steg hon

opp, och lemnade knotandé rummet.

Lorenzo skyndade sig att godtgöra sitt fel, och att åter inställa sig i Elviras gunst; han berättade henne det samtal han haft med Marquisen, försäkrade att Don Raymond var färdig att erkänna henne för sin svägerska, och att han uppdragit honom att besöka henne, till dess han kunde få tillfälle att komma sjelf. Denna nyhet var en stor lättnad för Elviras sinne. Hon hade då ändteligen funnit en beskyddare för sin faderlösa dotter! Hon tackade Lorenzo för det han så ädelmodigt åtagit sig hennes sak; emedlertid bad hon honom icke att förnya sitt besök. Då han tog afsked, begärde Lorenzo tillstånd att ibland få komma och underrätta sig om hennes hälsa. Den höflighet hvarmed han gjorde denna begäran, erkänslan och den vänskap som förenade honom med Marquisen, alla dessa skäl lemnade icke Elvira frihet att neka; hon samtyckte att återse honom; han lofvade att inte missbruka detta tillstånd, och gick.

Efter hans bortgång, och då Elvira och Antonia blifvit emsamna, iakttogo de några ögonblicks tystnad. Begge två önskade att tala i samma ämne; men den ena kände en förvirring som inte tillät henne att öppna sin mun, den andra var rädd att se sin fruktan bestyrkt, och begge tego.

«Denna unga herre är ganska älskvärd, sade ändteligen Elvira; han behagar mig rätt mycket. Var du länge i sällskap med honom i går?»

«Ack! mamma, han lemnade mig inte ett ögonblick; han gaf mig sin stol, och var ganska artig och förekommande.»

«Verkligen? Hvarföre har du då inte talt derom? Jag har till och med inte hört dig nämna hans namn. Din tante har gjort mig en ståtelig beskrifning på hans vän; du har talt om Ambrosios vältalighet, men ingendera har sagt ett enda ord, hvarken om Don Lorenzos person, eller hans öfriga egenskaper. Om Leonella inte underrättat mig om hans benägenhet att tjena oss, skulle jag

helt och hållit varit okunnig om han existerat.»

Antonia rodnade, och svarade intet.

«Du dömmar kan hända mindre fördelaktigt än jag. Hans utseende är i mitt tycke ganska behagligt; hans omgänge en förständig mans, och hans åtbörder ganska förbindande. Kan hända du sett honom under en annan synpunkt. Tycker du att han är ... obehaglig?»

«Obehaglig! ack söta mor, hur skulle det vara möjligt? Han hade i går så mycken godhet för mig; hans utseende är på en gång behagligt och ädelt, hans omgänge är intagande, och hans åtbörder så förbindande! . . . Söta mor kan vara säker att jag tänkte på honom, fastän jag inte talade om honom.»

«Åh! det tror jag nog. Men du har inte vågat att sjelf göra mig förtroende deraf; du har döljt för mig, Antonia, att du närde i djupet af ditt hjerta en ny känsla, och det emedan du tänkt att jag skulle ogil-

la den. Kom hit till mig, mitt barn.»

Antonia, brydd och förvirrad, lemnade sin båge, föll på knä vid sängen, och gömde sitt ansigte i sin mors sköte.

«Stilla din fruktan, min älskade Antonia. Se i mig en öm vän, och frukta ingen förebråelse från min sida. Jag har i ditt ansigte läst ditt hjertas rörelser; du har ännu inte lärt att dölja dem, och de kunna inte undgå en mors uppmärksamma öga. Tro mig, denne Lorenzo är farlig för ditt lugn. Om man än skulle förmoda att din böjelse för honom besvarades, hvad skulle väl blifva följderna af denna tillgifvenhet? Du är fattig och utan vänner, Antonia, och Lorenzo är arfvinge till Hertigen af Medina-Celi. Om man än förmodar att han skulle hafva hederliga afsigter, så samtycker aldrig hans farbror till denna förening: och jag ger aldrig mitt bifall utan att denne farbrodern gifvit sitt. Jag har nog af egen erfarenhet fått lära, för hvilka ledsamheter en flicka blottställer sig, då hon ingår uti en

familj som nekar att emottaga henne. Sök derföre, min dotter, att öfvervinna din böjelse, ehvad det än kan kosta dig.»

Antonia kysste sin mors hand, och lofvade lyda.

«För att förekomma, fortfar Elvira, att inte din böjelse tilltager, blir det nödigt att förhindra Lorenzos besök. Den tjenst han gjort mig, tillåter mig inte att ordentligen afsäga mig dem; men om jag inte dömmar alltför fördelaktigt om hans tänkesätt, så hoppas jag att han skall höra mina skäl. Hvad säger du derom, mitt barn? Finner du inte detta försiktighetsmått nödvändigt?»

Antonia samtyckte dertill utan tvekan, men icke utan saknad. Hennes mor omfamnade henne med ömhet, och gick in i sin sängkammare. Antonia följde hennes exempel, och gjorde så många löften att inte tänka på Lorenzo, att hon inte tänkte på något annat än honom, till dess sömnen kom och tillslöt hennes ögon.

Då Lorenzo lemnat Elvira, skyn-

dade han sig att uppsöka Marquisen. Allt var färdigt till Agnes bortförande för andra gången. Vid midnatten voro begge vännerna, med en vagn med fyra hästar, utanför klostermuren. Don Raymond, som skaffat sig trädgårdsnyckeln, öppnade porten; de ingingo, och väntade en stund på Agnes ankomst. Marquisen, som var otålig och fruktade att detta försök icke skulle gå lyckligare än det förra, tillstyrkte att närmare recognosera klostret. De begge vännerna nalkades, och funno allting tyst och stilla.

Abdissan hade funnit för godt att hålla Agnes äfventyr hemligt, i den fruktan att en af systrarnas brott kunde kasta skugga på de öfriga, eller att någon mäktig slägtinges bemedlande skulle gäcka hennes hämd och undandraga henne sitt offer. Hon hade derföre så lagat, att Agnes älskare icke skulle få någon orsak att misstänka det hans anläggning vore upptäckt, och att hans älskarinna skulle straffas. Samma orsak hade förmått henne förkasta den tanken att låta fängsla den okände förföraren, då han om nat-

ten infann sig i trädgården. Detta steg skulle gjort för mycket buller, och ådragit hennes kloster hela Madrids uppmärksamhet; utan hon åtnöjde sig med att väl inspärta Agnes, och lemnade åt hennes älskare frihet att fullfölja utförandet af sine afsigter. Följden af detta beslut blef sådan som hon förmodat. Marquisen och Lorenzo väntade förgäfves ända till dagningen; då de i tysthet gingo sin väg, orolige öfver deras misslyckade försök, och utan att kunna utgrunda orsaken dertill.

Morgonen derpå, skyndade sig Lorenzo till klostret, och begärte att få se sin syster. Abdissan visade sig vid gallret och gaf honom med en bedröfvad uppsyn tillkänna att Agnes, i flere dagar, varit ganska orolig; att hennes medsystrar förgäfves sökt förmå henne upptäcka orsaken till sin sorg, och att söka tröst i deras vänskap; att hon beständigt nekat gifva dem något förtroende; men att hennes hemliga qual torsdags aftonen gjort en så våldsam verkan på hennes kroppsbyggnad, att hon sjuknat och hölls ännu vid sängen.

Lorenzo trodde icke ett ord af denna historia, sade att han nödvändigt ville se sin syster, och begärte, i fall hon icke kunde nedstiga till gallret, att få besöka henne i sin kammare.

Abdissan korsade sig, förolämpad af blotta tankan att en karls ohelgande öga skulle få se det innersta af hennes heliga hus; och, ganska förvånad öfver att Lorenzo kunde göra henne en sådan begäran, tillsade honom att hans önskan icke kunde bifallas; men att hon hoppades, om han ville återkomma dagen derefter, det hennes kära dotter då skulle vara så frisk, att hon kunde komma ner i samtalsrummet. Lorenzo blef tvungen att gå derifrån, ganska missnöjd med detta svar, och orolig för sin systers säkerhet.

Han återkom tidigt dagen derefter till klostret; «Agnes var ännu mera sjuk. Läkaren hade förklarat hennes lif i fara, om hon inte höll sig stilla vid sängen, således kunde hon icke emottaga sin brors besök.» Lorenzo blef ursinnig; han bad, bönföll och hotade, men förgäfves:

sedan han användt alla upptänkliga medel, återkom han förtviflad till Marquisen. Denne hade på sin sida satt allt i verket för att upptäcka, hvad som orsakat att deras plan misslyckats. Don Christoval, hvilken de trott sig böra anförtro deras hemlighet, hade sökt att få tala med den gamla Portvakterskan i klostret, som han kände af gammalt; men hon var på sin vakt, så att han icke kunde få någon upplysning af henne. Marquisen rasade af vrede, och Lorenzo var icke mindre upprörd. Begge gissade att Agnes tillänkta flykt blifvit upptäckt, och att hennes sjukdom allenast var ett föregifvande af Abdissan; men de visste icke något medel för att rycka Agnes ur hennes händer.

Lorenzo gick hvar dag till klostret, och hvar dag fick han till svar att hans syster var värre, eller i samma tillstånd. Som han var öfvertygad att dessa berättelser voro falska, oroades han icke deröfver; men som han ej visste på hvad sätt hans syster handterades, och för hvilka orsaker Abdissan fortfor att hindra

hindra honom från att se henne, så förorsakade denna ovisshet honom det lifligaste bekymmer. Sådan var Lorenzos och Marquisens ställning, då den sistnämde erhöll ett ytterligare bref från Cardinalhertigen de Lerma. Detta bref innehöll Påfvens bulla som frigjorde Agnes från sitt löfte, och befällte att hon skulle återkomma till sina anhöriga. Ankomsten af detta viktiga papper, bestämde det förhållande som de hädanefter borde iakttaga. De kommo öfverens att Lorenzo, dagen derefter, skulle förkunna Abdissan Påfvens befallning, som nu icke mer kunde undvika att åtlyda den, genom förbarande af Agnes sjukdom; att han skulle påstå det hans syster blef på ögonblicket lemnad i hans händer, och derefter föra henne till Medinas palats.

Sedan Lorenzo således blifvit befriad från all oro, i anseende till sin syster, hade han nu några ögonblick att gifva åt kärleken och Antonia. Omkring klockan åtta, inställde han sig å nyo hos Elvira, som gifvit befallning att insläppa honom. Så

Andra Del.

H

snart man anmält honom, lemnade hennes dotter och Leonella rummet; så att han, då han inkom, fann Elvira ensam. Hon emottog honom något vänligare än förra gången, och bad honom sätta sig bredvid sig.

«Don Lorenzo, sade hon, i det hon gick rätt på saken, ni bör tro mig erkänsam för den tjänst ni gjort mig hos Marquisen; ni kan vara försäkrad att jag aldrig skall förgäta den. Endast mitt älskade barns, min Antonias väl föranleder den förklaring jag nu ärnar göra er. Min helse är svag; snart skall kan hända Gud kalla mig till sig. Min dotter skulle då bli utan föräldrar och beskyddare, om hon, genom något oförsiktigt steg skulle förlora hoppet att finna skydd i Las Cisternas familj. Hon är ung och oskyldig; och tillräckligt vacker för att göra det till min högsta pligt att bevara henne från förförelse; dessutom är hon god och känslfull. Ett enda ögonblick kan uppväcka de ännu slumrande passioner i djupet af hennes hjerta. Ni är älskvärd, Don Lorenzo, och Antonia är redan erkänsam emot er. Skall jag säga er det? Er

närvaro härstädes kommer mig att darra. Jag fruktar att den låter henne erfara känslor, som skola gjuta bitterhet öfver det öfriga af hennes lefnad, eller inget henne förhoppningar, som hennes ställning för alltid skulle göra fåfänga och oursäktliga. Förlåt om jag upptäcker för er min fruktan, och lät mig få förklara dess anledningar. Jag kan inte förbjuda er mitt hus; men jag tror mig kunna anropa ert ädelmod, och bedja er hafva aktning för en mors bekymmer. Tro mig att det uppriktigt bedröfvar mig, att inte kunna fortsätta er bekantskap; men min ömhet för min dotter tvingar mig att bedja er, Don Lorenzo, att hädanefter upphöra med edra besök. Om ni uppfyller min önskan, så föröker ni den aktning som jag redan hyser för er, och hvartill allt bjuder mig att tro er värdig.»

«Er öppenhjertighet behagar mig, svarade Lorenzo, och jag skall styrka er i den goda tanke ni hyser om mig; emedlertid hoppas jag att de orsaker ni föregifvit, inte skola förnå er att framhärda i denna åstund. Jag älskar er dotter, och ä-

skar henne uppriktigt. Det skulle vara min högsta sällhet, om jag kunde uppväcka hos henne sjelfva dessa känslor som ni synes frukta, föra henne till altaret och emottaga hennes hand af henne sjelf, och af er. Det är sant att jag för det närvarande inte är rik; min far lemna- de mig, vid sin död, blott ett mått- ligt arf; men mina utsigter för fram- tiden tillåta mig kan hända, att våga begära Grefve de Las Cisternas dot- ters hand.»

Han ämnade fortfara; men Elvi- ra afbröt honom.

«Denna ståtliga titel, Don Lo- renzo, låter er förlora ur sikte mitt ursprung. Ni glömmer att jag till- bragt fjorton år i Spanien; förnekad af min mans släkt, och tvungen att lefva blott af en liten pension, som knappt varit tillräcklig för min dot- ters underhåll och uppfostran. Jag har äfven varit förgäten af stör- re delen af mina egna släktingar, som inte trodde på verkligheten af mitt ägtenskap. Sedan min pension upphört, efter min svärfars död, har jag funnit mig bragt till torftighet.

Då min syster, som förenar med något litet oförstånd det ömnaste och ädlaste hjerta, såg mig i detta tillstånd, bistod hon mig med sin lilla förmögenhet, och öfvertalte mig att resa till Madrid; hon har uppehållit både min dotter och mig, sedan vi öfvergifvit Murcia. Anse således inte Antonia såsom Grefve de Las Cisternas dotter; utan betrakta henne snarare som en fattig och olycklig faderlös flicka, såsom dotterdotter af handtverkaren Torribio Dalfa. Jämför detta tillstånd med ert, med den mäktige Hertigens af Medina brors och arfvinges. Jag tror att edra afsikter äro hederliga, Don Lorenzo; men, såsom man aldrig kan hoppas att er farbror nånsin samtycker till denna förening, så ser jag förut att följderna af er tillgifvenhet skulle bli vådliga för mitt barns lugn.»

«Förlåt, Signora; ni är illa underrättad, om ni dömmar min farbrors tänkesätt efter människors i allmänhet. Min farbrors sätt att se, är vida öfver de fåfänga fördomarnes och det låga interessets synpunkter; han har mycken tillgifvenhet för mig, och jag har ingen orsak att

frukta det han skulle sätta sig emot min förening med Antonia, då han får veta att min sällhet beror deraf. Men om man äfven skulle förmoda att han inte ville gifva sitt samtycke dertill, hvad har jag väl att frukta? Mina föräldrar äro icke mer, och jag är sjelf herre öfver min lilla förmögenhet: den är tillräcklig för att anständigt försörja både mig och Antonia, och jag är färdig att försaka hertigdömet Medina, för att erhålla hennes hand.»

«Ni är ung och häftig, Lorenzo; dessa tänkesätt tillhöra er ålder; men min egen erfarenhet har tillräckligt lärt mig, att olyckan alltid åtföljer olika förbindelser. Jag har gift mig med Grefve de Las Cisternas, emot hans familjs vilja, och jag är tillräckligen straffad derföre. Hvar vi än valde vår tillflykts-ort, förföljdes Gonzalve af sin fars vrede; fattigdom öfverkom oss, och vi funno inga vänner mer. Vår inbördes tillgifvenhet varade alltid; men ack! det var icke mer utan afbrott. Min man, som var van vid bekvämlighet, uthärdade illa öfvergången från rikedom till torftighet. Han sakna-

de det goda han njutit, och för min skuld öfvergifvit; och stundom, då förtviflan öfverväldigade hans själ, förebrådde han mig vår gemensamma olycka; kallade mig sitt lifs plåga, ursprunget till sina sorger, och orsaken till sin undergång. Aek! han visste icke hvilka bittra förebråelser mitt eget hjerta gjorde sig. Jag led tredubbelt: för mig sjelf, för mina barn och för honom. Det är sant att dessa stunder voro svåra. Hans uppriktiga ömhet återtog snart sitt välde, och hans ånger, hans bemödande att aftorka mina tårar, smärtade mig då mera än hans förebråelser. Han kastade sig till mina fötter, bad mig tusen gånger om förlåtelse, och förbannade sig sjelf, såsom enda orsaken till min olycka. Jag vill spara min dotter detta lidande. Så länge jag lefver, skall hon aldrig bli er maka utom er farbrors bifall, som utan tvifvel skall ogilla denna förening. Han är mäktig, och jag vill icke blottställa min Antonia för följderna af hans vrede och förföljelse.»

«Hans förföljelse! Finner ni inte hur lätt det vore att undvika den?»

Och om än det värsta skulle hända, så behöfver jag blott lemna Spanien. Min lycka kan lätt bli verklig. Americas öar erbjuda oss en säker tillflykts-ort; jag har äfven ett litet gods på Sanct Domingo. Vi resa, och det stället der jag i lugn kan få äga min Antonia, skall bli mitt fädernesland.»

«Roman-griller! Så tänkte äfven Gonzalve. Han trodde sig utan saknad kunna öfverge Spanien; men ögonblicket för hans affärd tog honom ur sin villfarelse. Ni vet inte hvad man lider, då man nödsakas att öfverge sin fosterbygd! öfverge den för att aldrig återse den mer! öfverge den för vilda och okända länder, belägna under ett farligt klimat; för evigt skilja sig från sina ungdoms-vänner, och se föremålen för sin ömhet förgås omkring sig, af de obotliga sjukdomar som råsa under Indiens brännande luftstrek? Jag har lidit alla dessa qual. Min maka och trenne älskvärda barn hafva funnit sin graf på ön Cuba. En hastig återresa till Spanien har endast frälsat min Antonia. Ack! Don Lorenzo, om ni kunde begripa

allt hvad jag lidit under denna bort-
varo. Hvad jag saknat min födelse-
bygd! Jag afundades de vindar som
bläste åt Spanien, och då en spansk
matros gick förbi mina fönster och
sjöng någon bekant visa, kände jag
mina ögon uppfyllas af tårar, då jag
tänkte på det land som sett mig fö-
das. Gonzalve sjelf, min olycklige
maka . . . »

Tårarna frambröto ur Elviras ö-
gon, och hon höljde sitt ansigte med
sin näsduk. Efter en liten tystnad upp-
steg hon.

«Ursäkta mig, sade hon, att jag
lemnar er ett ögonblick. Minnet af
mitt lidande har ganska mycket upp-
rördt mig, och jag har behof af
någon stunds ensamhet. Läs dessa
verser under det ni väntar på min
återkomst; jag har funnit dem i min
mans papper, efter hans död. Sor-
gen skulle dödat mig, om jag förr
vetat att han hyst dessa tankar. Han
skref dem då vi afreste till Cuba,
på en af dessa stunder då han, för-
djupad i bedröfvelse, glömde att
han hade hos sig sin hustru och
tvenne barn. Det goda vi öfvergifva

synes oss alltid det dyrbaraste. Gonzalve lemnade Spanien för alltid, och den öfriga världen visade ingen ting för hans ögon som kunde ersätta honom denna förlust. Läs dessa verser, Don Lorenzo, de skola ge er något begrepp om en landsflyktigs känslor.»

Elvira lemnade Lorenzo papperet, och gick ur rummet.

LANDSFLYKTEN.

Farväl, farväl, mitt fosterland!
 Farväl förflutna sälla dagar!
 Ett oblidt öde mig nu jagar
 Bort till en vild och okänd strand!

Der, tänd af saknad och af smärta,
 Jag gråta skall min sällhets tid,
 Förlusten af min faders hjerta,
 Förlusten af min inre frid.

O kärlek! kärlek! du det var
 Som ryckte mig ur lugnets sköte,
 Och som mig nu med grymhet drar
 Till tusen nya sorgers möte.

Allt, allt har du beröfvat mig!
Min framtids hopp, min rang och lycka;
Och på min törnbeväxta stig
Jag känner jemt din börda trycka.

Men fåfång klagan! vinden gnyr,
Och skeppet ren från stranden lossas;
Mitt hjerta vid den tanken krossas
Att denna bygd jag evigt flyr.

Farväl, farväl, mitt fosterland!
Med dig jag all min sällhet saknar!
I morgon, när mitt öga vaknar,
Ser jag ej mera denna strand.

Lorenzo hade knappt slutat läsningen af dessa verser, då Elvira återkom. Sedan hon fått gifva ett fritt lopp åt sina tårar, hade hon återvunnit den lugna och värdiga uppsyn, som var henne vanlig.

«Jag har ingen ting mer att säga er, fortfor hon; jag har meddelat er min fruktan, jag har meddelat er de orsaker som förmått mig att önska, det ni icke mer ville förnya edra besök. Jag har helt och hållit anförtrott mig åt er heder, och jag är fullkomligen öfvertygad att

jag icke gjort mig en för mycket gynnande tanke om er.»

«Ännu en fråga, jag ber er, Signora. Om Hertigen af Medina skulle gilla min kärlek, tillåter ni mig då att förklara er och den älskvärda Antonia min vörndnad?»

«Jag vill inte nyttja förställning med er, Don Lorenzo. Ehuru det är föga troligt att denna förening nånsin kan äga rum, fruktar jag dock att min dotter själf ästundar den; jag döljer ej för er, att er närvaro redan gjort ett intryck på henne, som oroar mig på det högsta. Jag är derföre nödsakad att hindra henne från att se er. Hvad på mig ankommer, så bör ni inte tvifla det jag icke med nöje skulle se mitt barn göra ett fördelaktigt parti. Jag hoppas inte att lefva mycket länge; Marquis de Las Cisternas är mig fullkomligen okänd; hvilka än, för det närvarande hans tankar i anseende till sin brorsdotter äro, så skall han gifva sig; det är möjligt att Antonia inte skulle behaga hans maka, och att hon således förlorar sin enda beskyddare. Om Hertigen, er

farbror, ger sitt samtycke, så kan ni vara säker om mitt och min dotters, och då skall min dörr stå er öppen; ända dittills ber jag er vara öfvertygad om min aktning och erkänsla, och att komma ihog att vi ej mera böra se hvarandra.»

Lorenzo lofvade allt hvad Elvira fordrade, och försäkrade henne, det han hoppades att snart erhålla detta samtycke. I anledning af hvad hon sagt om Marquisens tillkommande maka, berättade han med få ord hans äfventyr med Agnes, och tillade att Don Raymond endast väntade det nära slutet på denna sak, för att sjelf komma och försäkra Donna Elvira om sin vänskap och sitt beskydd.

«Er syster, säger ni, är i Sancta Clara, svarade Elvira; jag bälvar för henne. En af mina vänner, som blifvit uppfostrad i detta kloster, har för mig afmålat Abdissan som en högmodig och obeveklig qvinna, vidskeplig och hämdfull. Man har berättat mig sedermera, att hon föresatt sig att införa den strängaste ordning i sitt kloster, och att den

minsta förfeelse aldrig skall finna nåd för hennes ögon; att hon, ehuru våldsamt, förstod att påtaga sig godhetens och saktmodets lark; men att hon var oförsonlig, och i stånd att taga de grymmaste steg för att befrämja sin vilja. Jag är orolig att höra det Donna Agnes är i en så farlig kvinnas händer.»

Lorenzo steg upp och tog afsked. Elvira räckte honom sin hand, hvilken han med vördnad kysste; han betygade sin saknad att ej äfven få se Antonia, och återvände till sitt hotel. Ganska nöjd med utgången af detta samtal, tvungen att bekänna för sig sjelf att Lorenzo inte skulle misshaga henne som måg, trodde Elvira sig emedlertid ej böra meddela sin dotter det svaga sken af hopp, som hennes unge älskares tänkesätt visade henne.

Dagen derefter begaf sig Lorenzo ganska tidigt till klostret Sancta Clara, försedd med en bestyrkt afskrift af den helige Fadrens befallning. Nunnorna voro ännu i morgonbön, hvars slut han med otålighet afvaktade. Abdissan visade sig

ändteligen vid gallret, och han begärde att få se Agnes. «Ack! svarade hon, detta kära barnets belägenhet blir med hvart ögonblick vådligare. Läkarne tvifla om hennes vederfående; de hafva förklarat att hon icke mer hade någon hälsa att hoppas, utan att man afhölle ifrån henne alla besök som kunde oroa hennes sinne.» Lorenzo svarade på detta endast med att tillstålla Abdissan Hans Helighets uttryckeliga befallning, och fordrade att hans syster, sjuk eller icke, skulle genast utlemnas åt honom.

Abdissan emottog papperet med den ödmjukaste uppsyn; men då hon kastat sina ögon derpå och sett hvad det innehöll, framlyste hennes arghet igenom skrymteriets larf. Hennes ansigte blef rödt som ett skarlakan, och de blickar hon kastade på Lorenzo, uttryckte raseri och hotelse.

«Denna befallning är positif, sade hon i det hon bemödade sig att synas lugn, och jag ville önska det stode i min makt att fullgöra den.»

Lorenzo gaf till ett rop af bestörtning.

«Jag upprepar det för er, herr Grefve, jag skulle skynda mig att åtlyda denna befallning; men olyckligtvis står det inte mera i min makt. Jag har velat, af aktning för edra broderliga tänkesätt, småningom förkunna er en olycklig händelse, och bereda er att med ståndaktighet emottaga underrättelsen derom. Denna uttryckeliga befallning, gör alla mina steg om inte. Ni frågar efter er syster Agnes; jag är således nödsakad att utan omsvep säga er, att hon dog förleden fredag.»

Lorenzo bleknade.

«Ni bedrar mig, sade han efter en stunds besinnande. Det är ej fem minuter sedan ni sade mig att hon var sjuk, men likväl vid lif. Lemna derföre ut min syster på ögonblicket; jag vill, och jag skall se henne.»

«Ni glömmet er, herr Grefve; ni är skyldig vördnad åt min ålder så väl som åt mitt stånd. Er syster är

ej mera till; jag har endast hittills hållit hennes död hemlig, för att bespara er smärtan af en alltför häftig sorg. Ni betalar mig i sanning rätt artigt för mitt goda uppsåt. Och jag vill väl fråga er, hvad jag skulle hafva för fördel vid att qvarhålla henne? Det hade varit tillsfyllt för mig att veta det hon åstundade att öfverge klostret, för att sjelf önska henne härifrån. Hennes vistande här kunde för öfrigt inté göra annat än skymf åt mitt hus. Er syster, min Grefve, har bedragit min ömma tillgifvenhet; hon var mycket brottslig! och då ni får veta orsaken till hennes död, skall den snarare gläda er. Hon blef sjuk förleden torsdag, då hon kom ifrån bigtstolen. Hennes sjukdom åtföljdes af de besynnerligaste rörelser; emedlertid fortfor hon att dölja orsaken dertill. Vi voro alla, himmelen vare lof, alltför oskyldiga för att fatta den minsta misstänka derom. Föreställ er vår bestörtning, vår fasa, då man dagen derefter förkunnade oss att hon fått ett dödfödt barn, och att hon sjelf allidit kort derefter. — Hvad! min Grefve, jag läser hvarken bestörtning eller vrede i ert an-

sigte! Är det möjligt att er systers vanära inte väcker hos er någon deltagande känsla? I detta fall, återkallar jag mitt medlidande. Jag upprepar ännu en gång att det inte mera står i min makt att åtlyda Hans Helighets befallning. Jag svär vid vår gudomlige Frälsare, att hon är i jorden för trenne dagar sedan.»

I det hon sade dessa ord, kysste hon en liten Christibild, som hängde vid hennes gördel, steg opp och lemnade samtalsrummet; hon gaf Lorenzo, i det hon gick, ett ögonkast åtföljdt af ett härdfullt löje. «Farväl, min Grefve, tillade hon; jag vet ingen hjälp för denna olycka. Ännu en bulla af Påfven skulle inte kunna uppväcka er syster.»

Lorenzo gick förtviflad bort; men Don Raymond blef nästan ursinnig af denna underrättelse. Han kunde icke föreställa sig att Agnes var död, och fortfor att påstå det hon alltid var inom klostrets murar. Inga förnufts slut kunde förmå honom att öfverge detta hopp; hvarje dag påfann han, men utan framgång, en ny

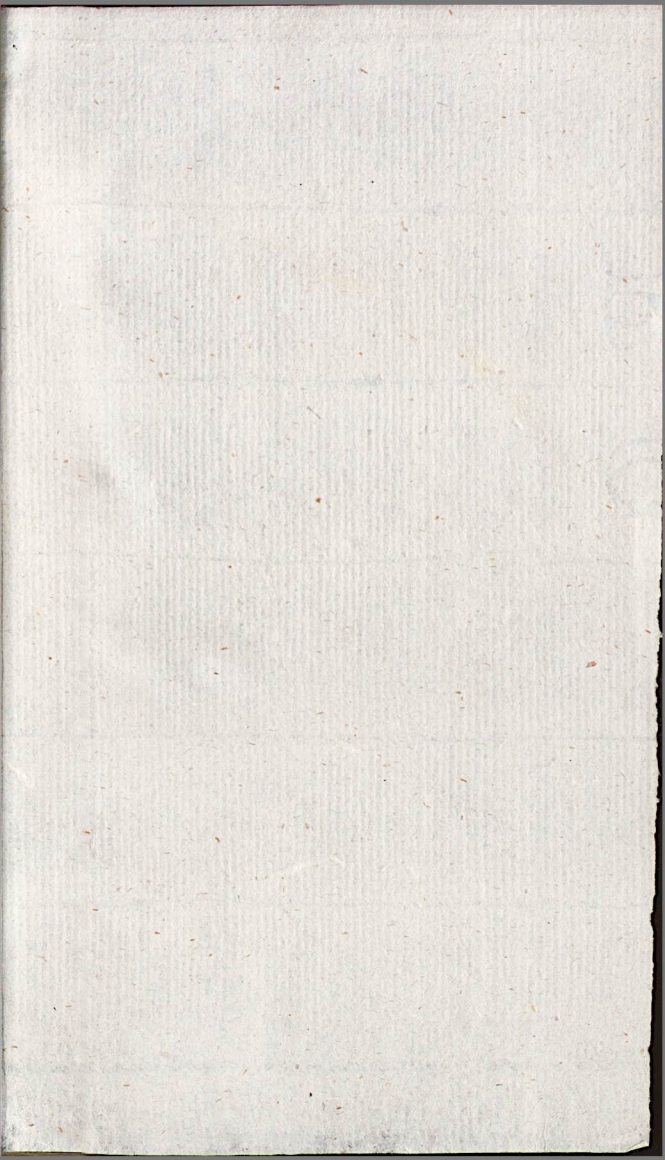
fist för att få någon upplysning om henne.

Medina, på sin sida, hade öfvergifvit allt hopp att återse henne; men han uppmuntrade Don Raymonds forskningar, ganska öfvertygad att man genom våldsamma medel beröfvat hans syster lifvet, och brinnande af begär att taga en lysande hämd på den känslolösa Abdissan. Med sorgen öfver sin systers förlust, förenade sig äfven nödvändigheten att uppskjuta det förtroende han ärnade sig att göra Hertigen af sin kärlek för Antonia. Emedlertid omgälvo hans utskickade, på denna mellantid, Elviras hus. Man under rättade honom om alla hennes företag. Då han fick veta att Antonia alla torsdagar gick till Dominicaner kyrkan för att höra predikan, hoppades han att åtminstone få se henne en gång i veckan, och likväl, enligt sitt löfte, undvika att visa sig för henne. Således förflöto tvänne långa månader, utan att man fick någon underrättelse om Agnes öde. Hela världen, utom Marquisen trodde att hon var död. Lorenzo tog nu det beslut att gifva sin farbror

förtroende af sin kärlek för Antonia. Han hade redan med några ord, låtit förstå sin afsigt att vilja gifta sig; man hade gillat den; och han tviflade ej på sin farbrors samtycke till sitt val.

Slut på Andra Delen.

---

www.books2ebooks.eu